

NIEUWE AVONTUREN

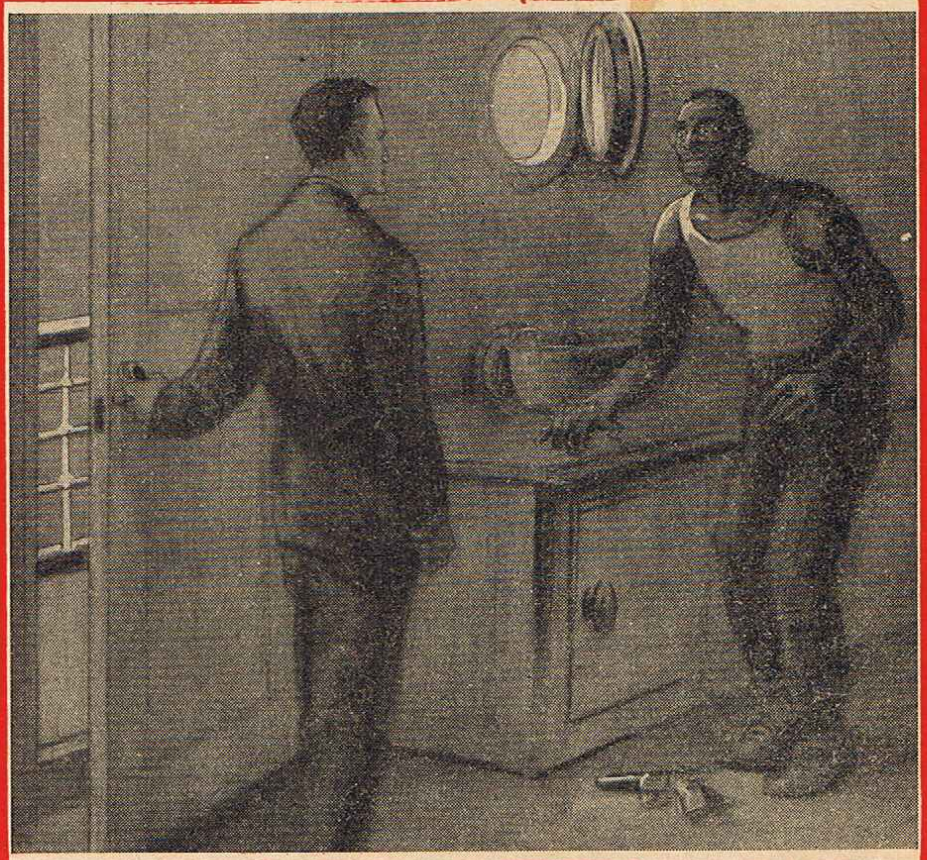
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

ALS HET GOUD LOKT

N° 2364

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Als het Goud lokt

HOOFDSTUK I

RAFFLES IS ONBESCHEIDEN

De praktijk van de notarissen Tremble en Barney was een der best beklante in de deftige wijk rondom het Regentspark te Londen.

Reeds het grote gebouw aan de Tottenhamcourt Road moest de voorbijgangers vertrouwen inboezemen.

Het was een oud, deftig huis uit het begin der achttiende eeuw, had in de loop der tijden slechts zeer weinig verandering ondergaan en imponeerde ook nu nog door zijn streng, hooghartig uiterlijk.

De zware eikenhouten deur was met koper beslagen en zo ouderwets en de-

gelijk waren de beide firmanten in hun opvattingen, dat zij er niet aan gedacht hadden de prachtig bewerkte koperen klopper op deze deur, door een meer moderne, elektrische schel te vervangen.

Het huis werd aan de linkerzijde begrensd door een fraai herenhuis, dat er in stijl en ouderdom slechts weinig van verschilde.

Aan de achterzijde strekte zich een grote tuin uit, die door een muur van een dwarsstraat was gescheiden.

Als men de deur was binnengetreden, die geopend werd door een def-

tige lakei, in een zwarte livrei en met korte broek en schoenen met gespen, dan werd deze indruk van ouderwetse degelijkheid nog versterkt.

In de ruime vestibule hing als 't ware een gewijde stilte.

Rechts bevond zich een deur, waarvan de bovenhelft uit glas bestond en waardoor men in een ruime zaal kon zien, waar enige klerken de hele dag druk zaten te schrijven.

Links gaf een tweede deur toegang tot het privé kantoor van de heren Tremble en Barney.

Daarachter bevond zich de wachtkamer voor de cliënten.

Indien het echter erg druk was, konden deze ook hun beurt afwachten, gezeten op een van de zware gebeeldhouwde eikenhouten banken in de hal.

Een deftige bediende riep dan de namen der bezoekers af, en opende voor hen de deur, die naar de spreekkamer der notarissen leidde.

Op een fraaie lenteochtend, zeldzaam fraai voor de tijd van het jaar, daar het pas in het begin van Maart was, liet een rijzig gebouwd man, die volgens zijn gehele uiterlijk blijkbaar tot de hoogste kringen behoorde, de klopper op de deur van het oude huis aan de Tottenhamcourt Road vallen.

Hij moest enkele minuten wachten voor de deftige bediende zich verwaardigde de deur te openen.

De bezoeker trad binnen en zei tot de oude man, die hem de deur geopend had:

— Goede vriend, zijn de heren Tremble en Barney te spreken?

— Zeker mijnheer, antwoordde de deftige bediende afgemeten. Wordt gij verwacht?

— Neen.

— Dan zal ik u moeten verzoeken even te wachten, want de heren Tremble en Barney beiden zijn juist in gesprek. Mag ik u om uw kaartje verzoeken?

De bezoeker haalde een kleine portefeuille van fraai marokijnleder uit zijn binnenzak en nam er een visitekaartje uit, dat hij de bediende overhandigde.

Deze wierp er een vluchtige blik op en zijn gelaat verried slechts weinig verbazing, toen hij de alom bekende naam van de schatrijke lord William Aberdeen op het kaartje las.

De bediende was er al sedert jaren aan gewend, dat zijn patroons de hoogst geplaatste edellieden en rijkste burgers van Londen met raad en daad bijstonden.

— Wilt gij soms de zaak waarover gij komt spreken, aan de eerste klerk opgeven, mylord? vroeg hij.

— O, het heeft weinig te beduiden, luidde het antwoord. Ik kom een kleine familiezaak van mijn chauffeur Henderson regelen. Hij is niet op de hoogte met dergelijke zaken en is een beetje bang voor een notaris.

De bediende was blijkbaar zeer verbaasd, dat iemand kon vrezen met zijn patroons in aanraking te komen, maar hij wachtte zich wel enige opmerking te maken.

Hij opende zwijgend de tweede deur links van de vestibule en verzocht de bezoeker met een gebaar binnen te treden.

Lord Aberdeen trad nu de fraai, maar ouderwets gemeubelde wachtkamer binnen, waar zich op dat ogenblik niemand bevond.

De bezoeker verdreef zich de tijd met het bladeren in enige ingebonden jaargangen van Punch en wachtte geduldig tot het zijn beurt zou zijn.

Er verliep bijna een half uur, voor de deftige bediende de deur weer opende en hem verzocht hem te volgen.

Juist toen de bezoeker zich in de vestibule bevond, werd de deur van de spreekkamer van de beide notarissen geopend en de heren Tremble en Barney verschenen beiden op de drempel, om een bezoeker uitgeleide te doen, een man met een sterk gebruid gelaat, het type van de Amerikaan uit het Westen.

De beide compagnons vormden een vrij groot contrast met elkander, want de heer Tremble, een klein, mager mannetje, met een bleek gezicht en een haviksneus, waarop een enorme hoornen bril prijkte, leek naast de heer Bar-

ney, die een ware reus was, groot en zwaar gebouwd en met een hoog rode gelaatskleur, borstelige witte wenkbrauwen en dicht, maar spierwit haar, nog kleiner.

Daar het zeer stil in de geheel verlaten vestibule was, kon lord William Aberdeen, die blijkbaar uiterst scherpe oren had, de laatste brokstukken van een op gefluisterde toon gevoerd gesprek opvangen.

Dat gesprek duurde zeer kort, maar toch was er op het gelaat van zijne lordschap een wonderlijke uitdrukking te zien. Zijn ogen glansden en de dunne lippen persten zich stijf op elkander, terwijl een ironische glimlach zijn mondhoeken enigszins omlaag trok.

Die verandering in zijn gelaatsuitdrukking duurde echter slechts enkele seconden — het volgende ogenblik lag er op de trekken van lord William Aberdeen weer dezelfde geblaseerde onverschilligheid, die de Engelse edelman zo vaak kenmerkt.

De man met het bruin getinte gelaat vertrok en notaris Barney wendde zich met het kaartje van lord William Aberdeen in de hand tot de nieuwe bezoeker.

— Heb ik het genoegen en de eer lord Aberdeen voor mij te zien?

— Die ben ik, mijnheer.

— Mag ik u dan verzoeken binnen te komen?

— Gaarne.

De drie heren traden het privé kantoor binnen, dat er al even ouderwets en degelijk uitzag, als de rest van het gebouw en de beide notarissen zelf.

Het enige moderne meubel in dit vertrek, was een reusachtige brandkast, die voor de helft in de achtermuur van de kamer gemetseld was.

Op een grote, dubbele schrijftafel, lagen een menigte papieren.

Dicht daarbij stond een klein tafeltje, waarop een grote enveloppe van ruw, geelachtig papier lag, die met vijf zwarte lakken was verzegeld.

Daarnaast lag een tweede, kleinere enveloppe, geopend en waaruit een dubbel gevouwen vel papier stak.

De heer Tremble liep zo vlug als een

haas op het tafeltje toe en nam de beide enveloppen weg, die hij in de brandkast deponeerde.

Maar lord William Aberdeen scheen een man te zijn, die zeer vlug en grondig opmerkte, want hij had reeds een blik op de couverts kunnen werpen.

En weer verscheen hetzelfde ironische glimlachje op zijn lippen.

De heer Tremble wees zijn bezoeker een stoel aan en toen alle drie gezeten waren vroeg de heer Barney, die blijkbaar de zaken leidde op afgemeten toon:

— En mag ik u vragen, wat u tot ons voert, mylord?

— O, het betreft slechts een kleinigheid, mijnheren; ik zal u slechts enkele ogenblikken behoeven op te houden, luidde het antwoord.

Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde er enige papieren uit, die met een lintje bijeen waren gebonden en legde ze op tafel.

— De zaak is deze, zo vervolgde hij. Mijn chauffeur Henderson, die meende, dat hij behalve zijn oude moeder, kind noch kraai op de wereld had, heeft een kleine erfenis ontvangen van een verre oom. Ver, in meer dan één opzicht, want de goede man is in Deli overleden. Mijn chauffeur ontving daarvan dezer dagen bericht uit de genoemde stad. Hier zijn de papieren die op de zaak betrekking hebben. Daar hij zelf enigszins schuw is van alles wat met notariële akten en dergelijken in verband staat, heb ik mij de moeite gegeven de zaak voor hem in orde te maken.

— Dat is zeer vriendelijk van u, mylord, merkte Tremble op. Men ziet dat tegenwoordig niet zo vaak meer.

De bezoeker haalde onmerkbaar de schouders op en zei:

— Ik zie niet in, waarom men ook voor zijn ondergeschikten niet een weinig moeite zou geven. Mag ik u verzoeken de papieren eens in te zien, mijnheren.

De heer Barney nam de papieren van de tafel, trok het lintje los en las ze vluchtig door.

Van tijd tot tijd bromde hij even, hetgeen bij hem zeker een teken van goedkeuring was, althans hij legde de

papieren neer en zei:

— Zo oppervlakkig geoordeeld, zou ik zeggen, dat alles in perfecte orde is, mylord. Uw chauffeur zal die paar honderd pond wel via de Engelse Bank kunnen ontvangen.

— Zou het lang duren, denkt gij?

— Als gij de papieren een paar dagen hier laat, zullen wij wel voor de formaliteiten zorgen.

De bezoeker stond op en nam zijn hoed in de hand.

— Dan blijft mij niets anders over mijne heren, dan u te danken voor de bereidwilligheid, waarmede gij u met deze onbelangrijke zaak hebt willen bemoeien.

— O, voor lord William Aberdeen, de grote filantroop, is ons niets te veel, zei Tremble met een beleefd lachje, dat als een schaduw over zijn muizen gelaat vloog.

Een korte buiging en de bezoeker stond weer in de vestibule.

Terwijl hij wachtte op een bediende, die hem de deur zou openen, wierp hij een snelle blik om zich heen.

Hij zag het kantoor aan de rechterkant van de vestibule, de zware eikenhouten trap, met de prachtig gesneden balustrade, die naar een galerij voerde, waarop verscheidene deuren uitkwamen en scheen in zich zelf enige woorden te pompelen.

Toen kwam de oude deftige bediende te voorschijn en liet de bezoeker weer uit met dezelfde afgemetenheid en koelheid, waarmede hij hem had ontvangen.

Voor de buitendeur van het notaris-kantoor stond een prachtige, lange donkerblauwgelakte auto geparkeerd.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw, met helder blauwe ogen, in een breed, trouwhartig gelaat.

Lord Aberdeen knikte hem vriendelijk toe:

— Het is in orde, James, binnen enkele dagen zul je je erfenisje wel kunnen ontvangen.

— Ik dank u wel zeer, mylord, ik heb het als een koning bij u, maar voor

mijn moeder kan ik dat geld wel gebruiken.

— Je moeder zou het veel beter kunnen hebben, James, zei lord Aberdeen op ernstige toon, als je goed vond, dat ik buiten je loon je daarvoor de middelen verschafte, maar dat wil je niet.

— Neen, mylord, dat wil ik niet. Zelfs van u wil ik geen geschenken aannemen. Ik wil mijn loon verdienen, dat is nu eenmaal een zwak van mij.

— En mijn avonturen dan, James? Mijn gevaarlijke avonturen, waaraan je zo menigmaal deelneemt?

— O, dat is heel wat anders, mylord, antwoordde de chauffeur zacht. Daaraan doe ik mee, omdat ik er plezier in heb.

Lord Aberdeen keek zijn chauffeur glimlachend aan, knikte nogmaals en zei toen:

— Breng me nu maar snel naar huis terug, James, ik heb mijnheer Charles Brand een belangwekkende mededeling te doen.

Lord Aberdeen stapte in, vlijde zich in de zachte kussens van de prachtige wagen, die na een goede tien minuten in de Cromwellstreet stopte voor een fraaie villa, die aan alle zijden door een grote tuin omringd was.

— Hebt ge mij vandaag nog nodig, mylord? vroeg Henderson, toen lord Aberdeen was uitgestapt.

— Dat denk ik niet, James.

— Wilt gij mij dan veroorloven mijn moeder te bezoeken?

— Ga je gang, James. Weet zij nog steeds niet bij wie je eigenlijk in dienst bent?

— Zij weet het niet, mylord. En zij behoeft het ook niet te weten.

Voor lord Aberdeen had kunnen antwoorden was de auto weggeden.

Hij keek hem zwiingend even na en opende toen de huisdeur.

In de vestibule trad zijn oude kamerbediende Gaston, hem tegemoet, om hem van zijn overjas en hoed te ontlasten.

— Waar is mijnheer Brand, Gaston? vroeg lord Aberdeen.

— In de bibliotheek, mylord.

Lord Aberdeen richtte zijn schreden dadelijk naar het aangewezen vertrek.

Toen hij er binnentrad zag hij zijn vriend en secretaris Charles Brand, in een gemakkelijke stoel bij het raam zitten.

Op een tafeltje naast hem lag een stapel kranten, en ook op de grond naast zijn stoel lag een miniatuurbergje, blijkbaar uitgelezen bladen.

Brand stond op zodra hij zijn vriend hoorde binnenkomen en riep opgewekt uit, terwijl de heldere blauwe ogen in zijn nog jeugdig gelaat schitterden:

— Al weer terug Edward?

— Zoals je ziet. Heb je me gemist?

— Ja zeker, dat weet je wel.

— En wie wel? Lord William Aberdeen, of John Raffles, alias lord Edward Lister, de Grote Onbekende.

— Beiden, Edward. Ik houd van lord William Aberdeen, die het geld bij hopen om zich heen strooit, om goed te doen, al even veel als van John Raffles, die het op allerlei manieren...

Hij voleindigde de zin niet, maar keek schichtig op zijde.

John Raffles, de Grote Onbekende,

keek zijn jongere vriend strak aan en zei langzaam:

— Waarom blijf je steken?

—die het op allerlei manieren rooft en steelt.

— Precies. Dat is duidelijke taal. Ik houd er van, dat men de dingen bij hun naam noemt.

— Ik ook, maar ik heb liever dat jij het doet, dan dat ik het moet doen.

De beide vrienden keken elkander even aan en barstten toen in lachen uit.

Raffles klopte Brand op de schouder en zei op vrolijke toon:

— Ik kom zo van de heren Tremble en Barney.

— En komt die zaak van Henderson in orde?

— Overmorgen zal hij het geld wel kunnen halen.

— Nu, dan heb je die paar uur nuttig besteed.

— En misschien nog wel nuttiger, dan wij beiden op dit ogenblik denken.

HOOFDSTUK II

EEN GESPREK EN EEN PLAN

Na deze woorden keek Brand zijn vriend verbaasd aan en vroeg:

— Wat bedoel je daarmee?

— Ik bedoel daarmee, dat ik gelukkig scherpe oren heb en enige flarden van een gesprek heb opgevangen, die mij niet zonder belang toeschenen. Daar bedoel ik voorts mede, dat ik, toen ik de spreekkamer van de heren binnentrad, zekere enveloppen heb zien liggen.

— En wat was dat dan wel? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat zul je aanstonds horen.

Raffles wees zijn jonge vriend op de stoel, die deze zoëven verlaten had en nam zelf op een tweede plaats.

Hij haalde een fraai bewerkte gouden sigarettenkoker te voorschijn, een geschenk van een hooggeplaatste hofbe-

ambte, die hij eens een grote dienst bewezen had, nam er een sigaret uit en spoedig kronkelden de lichtblauwe wolkes van het keurige kruid omhoog.

Raffles volgde de lichtblauwe spiralen even met de blik en hernam toen, langzaam sprekende:

— Het is best mogelijk, dat de zaak niet veel betekent, maar aan de andere kant, is de kans niet uitgesloten, dat zij daarentegen van veel belang zal zijn. Oordeel zelf maar eens.

— Ik luister, zei Brand.

— Toen ik werd binnengelaten, aldus ging Raffles voort, lieten de heren Tremble en Barney een bezoeker uit met een gebruide gelaatskleur, die in al zijn doen en laten en in zijn uiterlijk onmiddellijk de Amerikaan verried. Zij richtten nog enige woorden tot hun bezoeker,

die zij als gefluister beschouwden, maar een van de firmanten heeft zulk een zwaar basgeluid, dat het hem moeilijk moet vallen, zo te spreken, dat men hem op vijf meter afstand niet verstaan kan. De woorden die hij tot zijn bezoeker sprak luidden: «zorg dus dat gij de goede papieren krijgt; eerder mag ik u het testament en de geheime situatie-tekening van de goudader niet ter hand stellen».

— Was dat alles? riep Brand uit.

— Vindt jij dat niet genoeg?

— Dat hangt er van af. Als je niet weet waar die goudader is, heb je er toch bitter weinig aan.

— Maar de plek waar die goudmijn zich bevindt, staat immers in dat geheime plan?

— Maar lieve hemel, Edward, dat plan of die tekening ligt immers in de brandkast van de notarissen Tremble en Barney?

— Maar daar behoeft het toch niet ten eeuwigen dage te liggen. Men kan brandkasten openbreken, amice.

De ander liet zich achterover in zijn leunstoel vallen.

Hij keek zijn vriend met open mond aan en zei na enige tijd:

— Ja, dat kan men inderdaad. Dat zou ik bijna vergeten hebben. Ik dank je, dat je er mij aan herinnerd hebt.

— Je bent dus in beginsel met mij eens, dat men dat plan uit die brandkast kan halen?

— Niet alleen in beginsel, maar ook metterdaad.

— Nu verstaan we elkaar.

— Maar je sprak zoëven van een geheim plan of tekening, als daarmee bedoeld wordt, dat dat plan in geheim-schrift is, dan kom je niet veel verder.

— Men kan geheime plannen ontcijferen.

— Maar wie zou die Amerikaan geweest zijn?

— Dat weet ik niet, en het interesseert mij al bijzonder weinig. In ieder geval geloof ik niet, dat hij de erfgenaam is geweest, anders zou hij zich wel dadelijk van goede papieren voorzien hebben; misschien was hij wel een zaakwaarnemer.

— En heb je je enig denkbeeld gevormd omtrent de aard van het testament en het plan?

— Zie hier: ik vermoed, dat het een testament is, van een of andere goud-delfver, die ergens, de hemel weet waar, in Amerika, Mexico, misschien wel in Alaska een goudader ontdekt heeft maar geen geld genoeg had om die te exploiteren. Hij zal toen, waarschijnlijk om zijn geheim te bewaren, de plek waar hij het goud gevonden heeft, zodanig hebben opgetekend en omschreven, dat niet dan met de grootste moeite zou zijn uit te vinden waar die plek zich bevindt. Wat 't testament betreft, dat zal die goudzoeker wel meteen gemaakt hebben op aandringen van de Amerikaanse notaris, bij wie hij het geheime plan heeft gedeponneerd.

— Amerikaanse notaris? herhaalde Brand op vragende toon. Hoe weet je dat het een Amerikaanse notaris is?

— Omdat ik op de grote ronde lakzegels het stempel der Amerikaanse republiek zag.

— Nu, de aanwijzing is niet bepaald overtuigend, maar er zijn geen andere.

— Toch wel. De bezoeker was zonder enige twijfel een Amerikaan. Hij sprak slechts enkele woorden, maar reeds daaruit was duidelijk zijn Amerikaans accent te horen.

— En nu je plannen?

— Ik ga vannacht het geheime plan halen.

— Je neemt mij toch hoop ik mee?

— Het zal mij zeer aangenaam zijn, als je mij bij deze kleine onderneming van dienst kunt zijn.

— Ken je de inrichting van het huis?

— Dat kan ik niet zeggen. Ik kon niet weten, dat mijn kortstondig bezoek zulke gevolgen zou hebben. Toen ik vertrok heb ik de vestibule eens goed opgenomen, en dat is ongeveer alles!

— Is er een hek om het huis?

— Aan de voorzijde grenst het dadelijk aan de straat. Links aan een ander herenhuis en rechts aan de Francisstraat.

— Is er aan de achterzijde een tuin die aan die straat grenst?

— Ja.

— Is de tuinmuur hoog?
— Ik schat een meter of twee, met ijzeren punten er op.

— Maar wil je mij dan eens zeggen, hoe je daar eigenlijk denkt binnen te komen? riep Brand verbaasd uit.

— Door de kelder, antwoordde Raffles bedaard.

— Door de kelder? herhaalde Brand verwonderd.

— Vindt je dat zo gek? Ik hoop toch, dat je de inrichting van de Londense huizen voldoende kent?

— Ach, ik geloof, dat ik enig licht zie. Je wilt zeker gebruik maken van het kolenluik.

— Juist geraden! antwoordde Raffles. Wij zullen vanmiddag wat levensmiddelen in onze zak steken, benevens enkele andere noodzakelijke dingen.

— Wij moeten ons dus in laten sluiten?

— Ik weet althans geen ander middel.

— Nu, in 's hemelsnaam dan maar, zei de jongeman zuchtend. Wij kunnen desnoods een spel kaarten meenemen om de tijd wat te korten.

— Dat is dan afgesproken. Zorg dus, dat je vanmiddag om een uur of vijf verkleed bent en gereed om op onze tocht uit te gaan.

— Ik zal er voor zorgen, antwoordde Brand.

De beide vrienden gingen ieder aan hun bezigheden en de gehele namiddag verliep met het maken van toebereidselen voor hun stoutmoedig plan.

Omstreeks vijf uur kwam Brand de brede trap af, die naar de vestibule voerde.

Hij droeg een pak van grijs linnen, dat er tamelijk vuil uitzag, zijn gelaat was met steenkoolgruis besmeerd en zijn haar was verborgen onder een pet met een reusachtige klep.

Brand liep rechtdoor naar de bibliotheek, waar hij Raffles aantrof, die er al even zwart en vies uitzag als hij zelf.

De beide vrienden monsterden elkaander aandachtig en knikten zijgend en goedkeurend.

— Gaan wij spoedig op weg?

— Aanstonds.

— Maar, a propos, waar halen we de nodige steenkolen vandaan?

— Eenvoudig uit onze eigen voorraad.

— Maar de kar?

— Henderson heeft er een gehuurd, een flink eind hier vandaan en de kar staat op het ogenblik voor de deur in de zijstraat.

— Maar nu heb ik nog één ding, als wij daar met z'n beiden aankomen, is dat goed en wel, maar dan zal men toch argwaan koesteren als ze ons niet weer zien weggaan. En de kar? Wat moet er met de kar gebeuren?

— Die breng jij terug. Ik ben voornemens alleen in de kelder achter te blijven.

Brand trok een benepen gezicht, maar hij zag wel in, dat het inderdaad moeilijk anders ging.

De beide vrienden verlieten nu zonder dat Gaston hen had opgemerkt, de villa door een achterdeur en liepen snel door het bladerloze park naar de kleine deur in de tuinmuur, die uitkwam op een stille zijstraat.

In de straat stond Henderson in zijn werkpak te wachten naast een kar, waar op een aantal zakken steenkolen lagen.

Binnen een half uur hadden zij het huis in de Tottenhamcourt Road bereikt.

Brand belde aan en vroeg de bediende waar hij de kolen moest storten.

— Maar dat moet ik je toch niet vertellen, mompelde de bediende verontwaardigd, dat is mijn werk niet. Waarom wendt gij u niet tot het keukenpersoneel?

— Dat zou ik wel gedaan hebben, mijnheer, als ik 't geweten had, zei Charles op onderdanige toon. Maar ik ben pas in dienst bij deze patroon en wist niet waar ik moest aanbellen.

— Ik zal je dan voor deze keer maar helpen, zei de bediende op vriendelijker toon. Maar denk er in het vervolg om. Wacht maar op straat, zo vervolgde hij, ik zal het luik openen.

Een ogenblik later werd het ronde ijzeren luik, dat zich voor ieder groot huis in Londen bevindt en dat dient om de brandstoffen en het hout voor de

winter in de kelder te brengen, van binnen uit geopend.

Het hoofd van de bediende kwam te voorschijn.

— Haast je een beetje en waar-schuw mij, als je klaar bent, zei hij.

De bediende verdween en Brand begon ijverig de zakken naar beneden te laden, geholpen door Raffles.

Binnen tien minuten waren alle zakken in de kelder afgeladen en in een hoek, waar nog meer brandstof lag, opgestapeld.

Zodra dit gedaan was, haalde Raffles een uitstekend nagemaakt volgbriefje uit zijn zak en overhandigde dit aan Brand.

— Geef dit aan de bediende, opdat hij het kan ondertekenen en maak dan maar gauw dat je wegkomt. Alles is zo goed gegaan als het maar kon, ik geloof niet eens, dat de man mij ge-

zien heeft. Het geluk is waarlijk met ons.

Charles knikte en zei op fluisterende toon:

— Kun je je hier verschuilen?

— O, ja, er is gelegenheid in overvloed. Ik heb daarginds een grote stapel lege flessen gezien, en achter dat wijnrek, of in dit lege turfhok, hier, kan ik mij ook verbergen. Ga nu maar. Ik hoop vannacht om een uur of drie weer bij je te zijn.

— En als je er niet bent?

— Dan is het nog tijd genoeg om onderzoek naar mij te gaan doen.

Brand klom door het luik en schoof het ijzeren deksel over de opening.

Daarop belde hij opnieuw aan en gaf het volgbriefje aan de bediende, die er zijn handtekening op plaatste.

Even daarna reed de jonge man de lege kar weg.

HOOFDSTUK III

EEN VERRASSING

Toen Raffles een poosje achter de hoge stapel flessen neergehurkt had gezeten, hoorde hij, hoe de oude bediende de keldertrap afdaalde, de deur opende en tastend en schuifelend naar het ijzeren luik liep, dat hij nu van binnen grendelde.

De oude man stond even stil en wierp een blik op de grote hoop steenkolen, die in een hoek waren opgestapeld.

— Wat vreemd om brandstoffen in te slaan, als wij nog zulk een voorraad hebben. Nou ja, ze zullen wel op komen.

Raffles hoorde hem wegstrompelen en even later werd de kelderdeur toegeworpen.

Raffles wachtte nog even en ontstak toen zijn elektrische zaklantaarn.

Het was zeven uur.

Met een zucht bedacht Raffles, dat hij geruime tijd zou moeten wachten, alvorens hij zijn gevaarlijke onderneming kon beginnen.

Hij ging op een kleine, houten bank

zitten, die in een hoek van de kelder stond en besloot zijn ziel in lijdzaamheid te bezitten.

Het was doodstil en slechts het piepen van een paar muizen werd gehoord, die snel over de vloer heen en weer schoten.

Tweemaal moest Raffles zijn bank snel verlaten, om zijn schuilplaats in de kast op te zoeken.

Beide malen kwam er een bediende met een lantaarn in de hand binnen, om uit het wijnrek een paar flessen wijn te halen; blijkbaar hadden de heren Tremble en Barney visite.

Gelukkig nam de bediende volstrekt geen notitie van de kast, die blijkbaar nooit gebruikt werd.

Het was omstreeks twaalf uur in de nacht, toen Raffles besloot langzamerhand aanstalten te gaan maken, tot het volbrengen van zijn stout plan.

Hij wist, dat de beide notarissen nooit later dan elf uur hun slaapvertrek opzochten.

Zij waren beiden ongehuwd en bewoonden de flat boven het kantoor, waar 's avonds nooit werd gewerkt, zelfs niet in tijden van de grootste drukte.

Raffles verwachtte dus, dat alles in huis wel in diepe rust gedompeld zou zijn.

Hij wachtte echter nog een half uur, om volmaakt zeker te zijn en besloot toen, een aanvang met zijn gevaarlijke onderneming te maken.

Hij liep zacht naar de deur en draaide de knop om.

Zoals hij wel verwachtte, was deze op slot.

De butler had blijkbaar de sleutel, om de bedienden niet in verzoeking te brengen, door de toegang tot de rijkvoorzienne wijnkelder geopend te laten.

Zulk een hinderpaal was voor Raffles echter van niet de minste betekenis.

Hij liep naar de kast terug, waarin hij de steenkolenzak had neergezet, die de verschillende inbrekerswerktuigen bevatte, welke hij voor zijn doel nodig had en haalde er een bos lopers uit, die spoedig zijn dienst had verricht. Het slot van de kelderdeur was op behendige wijze, zonder enig spoor achter te laten, geopend.

Raffles nam de zak over zijn schouder en begon de betonnen trap te bestijgen.

Toen kwam hij aan een tweede deur, die blijkbaar op de vestibule uitkwam, die hij zonder enige moeite kon openen, daar zij niet op slot was.

Voorzichtig sloop Raffles langs de muur.

Hij wierp een blik door de glazen deur van het grote kantoor, waar het volkomen donker was.

Daarna sloop hij, naar de deur van het privé kantoor.

Maar plotseling bleef hij verschrikt staan.

Hij had enig gerucht in het kantoor gehoord.

Zo snel hij kon, vloog hij de trap op, die naar de galerij voerde en verborg zich achter de hoek, die deze galerij met de zijmuur vormde.

Het was geen ogenblik te vroeg.

De deur van het kantoor werd lang-

zaam geopend en een rijzig man met spierwit haar, gehuld in een dikke overjas, waarvan de kraag was opgezet, trad naar buiten.

Raffles, die voorzichtig het hoofd om de hoek had gestoken, zag, hoe de man, even onderzoekend om zich heen keek, en toen snel op de buitendeur toetrad, na de deur van het kantoor zacht te hebben dicht gedaan.

Hij deed de knippen van de deuren en opende het slot met een sleutel, die hij uit zijn zak haalde.

Het volgende ogenblik draaide de deur zacht op haar hengsels en de nachtelijke verschijning verdween.

Toen Raffles uit zijn schuilhoek te voorschijn kwam, zag hij juist, hoe de deur onhoorbaar werd dichtgetrokken.

Hij bleef even doodstil staan en dacht na.

— Dat is zeer merkwaardig, mompelde hij in zich zelf. Naar zijn grootte en zijn grijs haar te oordelen, moet die man notaris Barney geweest zijn. Maar wat komt die in 's hemelsnaam om één uur in de nacht in zijn eigen kantoor uitvoeren?

Verbaasd en enigszins ongerust daalde Raffles de trap weer af.

Hij stak de vestibule over, legde de hand op de knop van de deur van het kantoor en deed deze zacht open.

Het was volkomen duister in het vertrek, en niets liet zich horen.

Maar buiten in de stille straat weerklonken de eentonige stappen van een politie-agent, nu eens luider, dan weder zwakker.

Raffles overtuigde zich dat de gordijnen voor de ramen waren dicht getrokken en trad binnen.

Hij liet zijn zak met werktuigen op de grond glijden, ontstak opnieuw zijn zaklantaarn, luisterde nog eens met aandacht aan de deur en trad toen met onhoorbare schreden op de brandkast toe.

Met moeite onderdrukte hij een kreet van teleurstelling en verbazing, want de deur van de brandkast stond open.

Raffles bekeek het slot en zag direct dat het onbeschadigd was.

Ook de schoten hadden niets te lij-

den gehad; het slot was blijkbaar met een sleutel geopend.

Snel wierp Raffles een blik in het binnenste van de kast.

Het eerste wat hem trof was de ledige plek, waarop hij diezelfde ochtend zeer duidelijk een van de beide notarissen de gele en de witte enveloppe had zien neerleggen.

— Het testament en het plan zijn verdwenen, mompelde Raffles.

Dat hij geen geld zag, verwonderde hem minder. Hij wist, dat de beide notarissen gewoon waren het grootste gedeelte van de hun toevertrouwde gelden in de safe van de Engelse Bank te doen bewaren, en dat zij het weinige kasgeld, dat zich in de brandkast bevond, des avonds steeds mee naar hun slaapkamer namen.

Raffles streek zich met de hand over het voorhoofd en mompelde toen, terwijl er een glimlach om zijn lippen kwam:

— Ik heb het gevoel, alsof men mij op dit ogenblik staat uit te lachen. Laat ik het maar eerlijk bekennen, ik trek op het ogenblik aan het kortste eind, maar ik zou wel eens graag willen weten, wat mijn vriend Barney in 's hemelsnaam om één uur 's nachts met die papieren wil uitvoeren, vooropgesteld natuurlijk, dat hij het werkelijk was, wat nog zo zeker niet is. Ik heb veel lust om er mij van te gaan overtuigen.

Hij nam een zonderling gevormde boor uit zijn zak met werktuigen en verliet snel het vertrek, waarvan hij de deur weer dicht deed.

Toen liep hij snel en onhoorbaar de trap op, liep de galerij ten einde en beklom de tweede trap, tot hij een gang bereikte, waarop hij wist, dat de beide slaapvertrekken van de beide compagnons uitkwamen.

Hij bukte voor een der deuren tot hij met zijn gelaat bijna de grond raakte en zag een flauw lichtschijnsel door de deurreten schemeren.

— Er brandt dus in beide kamers een nachtlucht, overdacht hij. Zoveel te beter.

Zonder een ogenblik te verliezen, zet-

te hij de punt van de boor tegen het paneel van de eerste deur en binnen, ongelooflijk korte tijd had het instrument, zonder ook maar het geringste gerucht te maken, een zuiver ronde opening van bijna twee duim middellijn uit het hout gesneden.

Raffles bracht zijn oog voor de opening en glimlachte flauwtjes.

— Ik kan mijn vriend Tremble duidelijk zien liggen, mompelde hij, en horen kan ik hem ook.

Inderdaad, door de deur was nu duidelijk het sonore gesnurk van de waardige notaris te vernemen.

Raffles trad nu op de tweede deur toe en herhaalde daar de kunstbewerking die binnen enkele seconden was afgelopen.

Nieuwsgierig bracht hij zijn oog voor het gat en er verscheen een uitdrukking van grote verbazing op zijn gelaat.

— Als onze goede heer Barney er geen dubbelganger op nahoudt, dan ligt hij daar in levende lijve, mompelde hij, ik kan zijn eerwaardige witte pruik duidelijk zien afsteken tegen de donkere gordijnen achter het ledikant.

Raffles daalde snel de beide trappen weer af, stak opnieuw de vestibule over en trad het kantoor binnen.

Hij overtuigde zich nog eens, dat de beide couverts wel degelijk verdwenen waren.

— Nu, er blijft voor mij hier niets meer te doen, mompelde hij. Maar degeen, die mij voor is geweest, wie hij dan ook zijn mag, vergist zich lelijk, als hij denkt, dat ik het hierbij zal laten.

Raffles nam de zak met inbrekersgereedschap over zijn schouder, verliet het kantoor en trad op de buitendeur toe.

Daar het nachtslot reeds geopend was geweest, viel het hem al heel gemakkelijk de deur te openen.

Hij luisterde tot hij de voetstappen van de agent niet meer hoorde, trok snel de deur open, liep het tuinpad als een haas over en wipte over het lage hek dat de tuin van de straat scheidde, na zich deugdelijk te hebben overtuigd, dat er zich geen voorbijgangers

in de buurt bevonden.

Op de hoek van de Oxfordstreet, waar het nog tamelijk druk was, kon Raffles gemakkelijk een lege taxi vinden.

Hij sprong er in, na de chauffeur te hebben toegeroepen, dat hij hem op de hoek van Piccadilly en Haymarket moest afzetten.

Binnen twintig minuten was deze plek bereikt en na nog een kwartier, ging hij door de kleine poort in de tuinmuur zijn eigen domein binnen.

Toen hij het donkere park doorkliep, was een blik op het verlichte venster van de bibliotheek voldoende om hem te overtuigen, dat zijn vriend Brand er zelfs niet aan gedacht had om zijn bed op te zoeken, maar op hem had zitten wachten.

— Ik had ook niet anders kunnen denken, mompelde hij in zich zelf.

Hij trad door een achterdeur het huis binnen en toen hij een blik achter zich wierp bij het sluiten van de deur, zag hij, dat ook de ramen van het vertrek boven de garage, waar Henderson sliep, nog helder verlicht waren.

Ook de chauffeur had blijkbaar niet aan slapen willen denken, voor hij wist, dat zijn meester veilig en wel terug was.

— Over ware vrienden gesproken,

fluisterde Raffles, terwijl hij snel naar de bibliotheek liep.

Hij wierp de deur open en Brand vloog op hem toe en drukte hem krachtig de hand.

— Blij dat je er weer bent, riep hij verheugd uit, terwijl zijn blauwe ogen van vreugde schitterden.

— Je bent toch niet ongerust geweest, hoop ik?

— Dat is het woord niet. Ik weet wel, dat je in staat bent je uit de grootste moeilijkheden te redden, maar toch vind ik het altijd voor mijn eigen gevoel wel zo prettig als ik alle gevaren met je delen kan. Is alles goed afgelopen?

— In zoverre dat ik veilig ben weggekomen, zei Raffles.

— In ander opzicht dan niet? vroeg Brand verbaasd. Is de brandkast misschien tegen je pogingen bestand geweest? Heb je dat ding niet kunnen openen?

— Dat behoefde niet meer, antwoordde Raffles kalm.

— Wat zeg je daar? Riep Brand verbaasd uit.

— De deur stond open.

— En het testament?

— Beide enveloppen waren verdwenen.

HOOFDSTUK IV

WIE IS DE DIEF?

— Men was je dus voor geweest? zei Brand.

— Blijkbaar.

— Wie zou het gedaan hebben?

— Een man van tamelijk grote lichaamsbouw en spierwit haar, gekleed in een dikke, wijde overjas en met een zwarte diplomatenhoed op.

— Hoe weet je dat zo precies?

— Omdat ik hem gezien heb.

— Edward, het begint mij de duizelen. Hoe is dat mogelijk?

— Zeer eenvoudig. Het ging aldus in zijn werk.

En nu deelde Raffles op zijn gewo-

ne heldere, duidelijke manier aan Brand mede, wat er was voorgevallen.

Deze had aandachtig naar het verhaal geluisterd en schudde nu peinzend het hoofd.

— Dat is een wonderlijke geschiedenis, zei hij. Wie zou het geweest kunnen zijn?

— Natuurlijk moet het iemand geweest zijn, die evengoed als ik op de hoogte was van het bestaan van het testament en de situatietekening.

— De Amerikaan, riep Brand eensklaps uit.

— Dat geloof ik haast niet, hernam

Raffles kalm. Die was lang zo groot niet.

— Maar hij kan een handlanger hebben gebruikt.

— Dat is natuurlijk mogelijk. In ieder geval zullen wij de zaak onderzoeken. En daar niets zo goed is als een gezonde slaap voor een grondig onderzoek, zullen wij thans het gordijn maar laten zakken over het laatste bedrijf van deze tragi-comedie.

— Het laatste bedrijf zeg je? En je wilt de zaak doorzetten?

— Zeer zeker. Maar dan zal de kwestie voor ons, hoop ik, een blijspel worden, terwijl het in een treurspel zou ontaarden voor de man, die mij deze nacht zo lelijk bij de neus heeft gehad. Want dat is zeker, als ik niet zolang gearzeld had, in de mening, dat ik met een van de beide notarissen te doen had, dan zou ik die nachtelijke bezoeker wel ontlast hebben van de papieren, die ik zelf zo gaarne zou bezitten.

De beide vrienden begaven zich nu naar de eetkamer, waar zij een klein souper vonden aangericht, hetwelk de altijd zorgzame Gaston had gereed gezet.

Na de maaltijd begaven zij zich ter ruste en Raffles sliep spoedig in.

Zoals gewoonlijk was Raffles de volgende ochtend de eerste, die ontwaakte en opstond.

Toen Brand de eetzaal binnenkwam, vond hij zijn vriend reeds aan de ontbijttafel zitten, verdiept in de lezing van de « Times ».

— Staat er al iets van in de krant? riep Brand al van de drempel van de deur.

— Een bijzonder schokkend relaas, antwoordde Raffles. Een en al romantiek en opwinding.

— Is de politie er bijgehaald?

— En of. Niemand minder dan onze goede vriend Sullivan, de rechterhand van de hoofdinspecteur Baxter, leidt het onderzoek.

— En heeft hij al wat ontdekt?

— Ongetwijfeld. Hij heeft een openstaande brandkast gevonden, twee zilver ronde gaten in de beide slaapkamerdeuren en dat is voorlopig alles.

— Met het resultaat?

— Met het resultaat, dat hij er volstrekt niet uit wijs kan worden. De « Times » neemt een weinig een loopje met hem, geloof ik. Die arme Sullivan begrijpt volstrekt het doel niet van die gaten in de deur.

— En de steenkolenkwestie? Hoe staat het daarmee?

— Dat is natuurlijk ook uitgekomen. De oude bediende is als getuige gehoord en heeft zijn verklaring afgelegd. Daarop heeft Sullivan, onder de impuls van een helder ogenblik achtereenvolgens alle steenkolenhandelaren in het Westen van Londen opgebeld. Natuurlijk kreeg hij ten antwoord, dat geen hunner aan de heren Tremble en Barney op die dag steenkolen had gezonden. Niet onjuist leidde hij daaruit af, dat de man, die de steenkolen had gebracht en de inbreker, een en dezelfde persoon waren, waarop de oude bediende, eveneens niet zonder grond, de vraag stelde, of de kar dan van zelf weer was weggereden. De oude man heeft stijf en strak voor Sullivan volgehouden, dat hij je had zien vertrekken.

— En vervolgens?

— Vervolgens is er natuurlijk naar die kolendrager gezocht.

— En?

— En er zijn er ongeveer twintig gearresteerd.

— Goede hemel.

— Ja, maar het spreekt vanzelf, dat die arme kerels alle een voor een weer op vrije voeten moesten worden gesteld, want zij konden aanstonds hun alibi bewijzen.

— En dat is alles?

— Dat is alles. De « Times » verklaart, dat de politie met de handen in het haar zit en er geen notie van heeft, wie de dief is. Dat kan ik trouwens evenmin.

— En wat ben jij zelf nu van plan?

— Wel, die vraag is overbodig, dunkt mij. Wat de politie niet vermog uit te vinden, dat zal ik zelf zien op te sporen. Je zult wel begrijpen, dat ik mij niet door de eerste de beste voor de gek laat houden.

— Maar het zal niet zo gemakkelijk

zijn, dunkt me, om die man te ontdekken.

— Misschien gemakkelijker dan je denkt. Om te beginnen heeft hij de kast niet opengebrouwen, maar met een sleutel geopend. Daaruit vloeit voort, dat de dief of een sleutel heeft kunnen namaken of wel de sleutel van het kantoor heeft gebruikt. In beide gevallen spreekt het natuurlijk van zelf, dat de dief iemand moet zijn, die vaak op dat kantoor komt. En wie doen dat?

— Wel, ik zou zeggen de bedienden en de klerken, antwoordde Brand.

— Precies. En de laatsten in nog veel meerdere mate dan de eersten, vervolgde Raffles. Ik wil dus beginnen met het personeel van het kantoor aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

— Is het groot?

— Hoogstens zes of acht personen.

— Kan ik je daarbij helpen?

— Ja zeker.

— Op welke wijze?

— Door kennis aan te knopen met de klerken.

— Maar de dief zal wel gevlucht zijn.

— Als hij een ezel is, ja. Maar als hij maar even zijn hersens gebruikt, dan zal hij wel wijzer zijn. Als een van de klerken plotseling van het kantoor wegblijft, zal hem dat natuurlijk verdacht maken.

— Je hebt gelijk, Edward. Laat ons dan maar spoedig aan het werk gaan.

Raffles stond op en zei:

— Het is vreemd, dat ik nog niets gelezen heb van de man, die de stukken gebracht heeft. Die moet toch, dunkt mij dadelijk op de hoogte zijn gesteld van de diefstal.

— Ja, het is vreemd.

Raffles begon de kamer op en neer te lopen en hield toen weer voor het raam stil, kruiste de beide handen op de rug en floot zacht een operette deuntje.

Toen wendde hij zich weer tot Brand en merkte onverschillig op:

— Nu, wij zullen het wel ontdekken.

— Wij moesten maar dadelijk op onderzoek uitgaan, meende Brand.

— Zoals je zegt. De klerken gaan om halfeen lunchen, de meesten, zo niet

allen, in een naburig café, dat de « Stad Londen » heet.

— Dan moest ik daar, dunkt mij, maar eens naartoe gaan, zei Brand.

Na het ontbijt kleedden de beide vrienden zich aan, verlieten de villa, liepen de Cromwellstreet uit en namen afscheid van elkaar toen zij Oxfordstreet hadden bereikt.

Raffles kocht aan een kiosk de latere editie van de « Times » en nam, gewapend met dit blad, plaats op een van de talrijke banken in het vlak bijgelegen Hyde Park.

Onder de gemengde berichten had hij spoedig gevonden wat hij zocht.

— De politie schijnt dus niets verder gekomen te zijn, mompelde hij in zich zelf. Ik begrijp niet wat die Sullivan toch van die gaten in de deur wil. En wat lees ik daar? « Op de klerken rust niet de minste verdenking. Zij allen zijn reeds geruime tijd in dienst van het kantoor en zij waren van uitmuntende getuigschriften voorzien. » Alsof dat iets bewijst, zei Raffles in zich zelf. Goede getuigschriften kan men al zeer gemakkelijk namaken. En om die langdurige dienst geef ik, eerlijk gezegd, ook niet veel. Ik voor mij geloof stellig, dat het een van de klerken moet zijn geweest. Het is niet aan te nemen, dat een vreemde tijd en gelegenheid vindt, om een sleutel van een zo ingewikkeld slot als dat van de brandkast, na te maken.

Hij vouwde het blad op, stak het in zijn zak en wandelde, in gedachten verzonken, verder tot hij Picadilly bereikte.

Eensklaps bleef hij staan en verborg zich snel achter een geparkeerde auto.

Op twintig meter van hem af liep een man met een gebruid gelaat met haastige stappen over het trottoir.

Ofschoon Raffles hem slechts schuins van achteren kon waarnemen, had hij hem dadelijk herkend; het was de man, die hij gisteren uit het kantoor van Tremble en Barney had zien komen.

Raffles verloor hem niet uit het oog.

Op de hoek van de Bondstreet, zag hij, dat de vreemdeling een taxi aanriep.

Terwijl de man instapte nam Raffles snel het nummer van de auto op en riep tegelijkertijd op zijn beurt een auto aan.

— Volg die taxi daar voor je, beval hij de chauffeur op zachte toon. Verlies de wagen vooral niet uit het oog. Het nummer is N.L. 4372.

De man knikte en startte de motor.

Beide auto's reden in snelle vaart door het westelijk deel van Londen.

Eindelijk stopte de eerste auto voor een huis in de Hampstead Road.

Onmiddellijk klopte Raffles tegen het voorraampje en wenkte de chauffeur stil te houden.

Hij drukte de man een halve guinea in de hand, fluisterde hem toe, dat hij moest wachten en liep snel naar de eerste auto, hetgeen hij ongemerkt doen kon, daar deze verkeersweg tot een van de drukste in de noord-westelijke wijken van Londen behoort.

De vreemdeling was uitgestapt en trad haastig op een groot huis toe, terwijl hij de hand in zijn zak stak, waaruit hij een huissleutel haalde.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Raffles noteerde het huisnummer en keerde tevreden en opgewekt naar de wachtende auto terug.

— Het is best mogelijk, dat dit gebuinde heerschap niets met de zaak uitstaande heeft, maar het kan in ieder geval geen kwaad, als ik zijn adres weet, mompelde hij.

Hij beval de chauffeur hem naar de Regentstreet te rijden, stapte uit op de hoek van de Oxfordstreet en dankte de man af.

Op zijn gemak wandelde hij langzaam naar zijn huis in de Cromwellstreet.

Hij kon nauwelijks een kwartier thuis zijn, of Brand trad de bibliotheek binnen.

Het gelaat van de jonge man stond strak.

— Wel Charles? Heb je iets kunnen ontdekken?

— Bitter weinig, Edward. Er zaten daar acht klerken en die zagen er al-

len zo onschuldig uit als pasgeboren kinderen. Zij schijnen een clubje te vormen, dat telkens tezamen luncht.

— Praatten zij dan in het geheel niet over de diefstal?

— Zij praatten integendeel over niets anders, maar ik heb volstrekt niet aan een hunner kunnen merken, dat hij opvallend deed.

— Maar de eerste klerk en de procuratiehouder zullen toch wel niet bij dat jonge grut aan één tafel hebben gezeten?

— Neen, die zaten afzonderlijk met z'n beiden aan een aparte tafel.

— Aha! En heb je ook kunnen horen, wat die twee met elkander praatten?

— Geen woord. Ik heb het wel geprobeerd, maar het lukte mij niet. Zij spraken weinig en als zij praatten, deden zij het op zachte toon.

— Zo, zo. Zijn die procuratiehouder en die eerste klerk allang in dienst van Tremble en Barney?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan, hernam Brand lachend. Je begrijpt, dat ik het moeilijk kon informeren.

— Neen, dat ging bezwaarlijk, dat erken ik, zei Raffles glimlachend.

— En heb jij iets kunnen ontdekken? vroeg Brand.

— Niets anders dan het adres van de Amerikaan, of wat die vreemdeling dan anders geweest mag zijn, die glisteren juist door de notarissen werd uitgelaten, toen ik zou worden aangediend.

— Hoe ben je daar aan gekomen? riep Brand verbaasd uit.

— Zuiver toeval, amice. Ik zag hem voor mij uit lopen, in een auto stappen en wegrijden. Daar in deze duistere zaak alle dingen van belang zijn, zelfs schijnbare kleinigheden, heb ik mij de moeite gegeven eveneens een taxi te nemen en te zien waar onze vreemdeling woont.

— En waar woont hij?

— In de Hampstead Road 43.

— Nu, dat is althans iets, riep Brand uit. Maar als wij eerlijk zijn, moeten wij bekennen, dat dat alles ons nog niet veel verder heeft gebracht. vind je wel?

HOOFDSTUK V

IN DE HUID VAN BAXTER

De volgende dag grepen de beide vrienden, die ongeveer tegelijkertijd de eetkamer binnentraden, haastig naar ochtendbladen.

En bijna terzelfder tijd slaakten de beide vrienden een kreet, tegelijkertijd keken zij elkander over hun blad met verbaasde blikken aan.

— Dat is kras! zei Raffles.

— Dat is verduiveld sterk! riep Brand uit.

— Wat zou dat betekenen?

— Het gaat mijn verstand te boven!

— Het dokument is weer netjes op zijn plaats gelegd.

De beide vrienden lieten hun krant uit de hand zakken.

— De zaak begint er niet bepaald duidelijker op te worden, zei Raffles. Welke reden de dief kan hebben, om de stukken, die hij gisteren gegapt heeft, vandaag weer op hun plaats te brengen, is mij een raadsel.

— Je kunt dus geen reden vinden voor deze zonderlinge daad? vroeg Brand nieuwsgierig, terwijl hij zijn vriend vol verwachting aankeek.

— Daarop moet ik je volmondig en eerlijk antwoorden: neen, Charles. De zaak is mij volkomen duister. Ik begrijp er niets van. Ik sta voor een raadsel. Mij dunkt, dat ik moeilijk openhartiger tegen je kan spreken.

— En wij geven het op?

— Kom, dan ken je mij toch nog slecht. Zou ik het nu opgeven? Ik denk er niet aan. Integendeel, nu zich zoveel hinderpalen op mijn weg voordoen, nu wil ik de zaak eerst recht doorzetten.

— Dat is echt iets voor jou! riep Brand vol bewondering uit.

— Maar wij moeten gauw aan het werk gaan, want er is nu weinig tijd meer te verliezen, vrees ik.

— Hoe dat zo?

— Wel, er gaat overmorgen een boot naar Amerika.

— Wat zou dat?

— Maar, Charles, denk toch eens na. Je begrijpt toch wel, dat de dief in ieder geval een afschrift van het gestolene gemaakt heeft en zodra hij er kans toe ziet, de grote vijver zal oversteken, om, aan de hand van het geheime document de goudmijn te vinden.

— Vooropgesteld, natuurlijk, dat hij het plan of die tekening kan ontcijferen, merkte Brand op.

— Dat spreekt van zelf. Welnu, als wij enige kans van slagen willen hebben, dan moeten wij het document op zijn laatst overmorgen zelf in handen hebben, en dat niet alleen, wij moeten ook weten wie de dief is, anders tasten wij volmaakt in het duister. Het is onbegonnen werk misschien dwars door Amerika een man achterna te reizen, die wij niet eens kennen.

— Je hebt alweer gelijk. Maar als het je lukt nog voor overmorgen dat plan in handen te krijgen, dan verklaar ik je voor een duizendkunstenaar.

— Het plan zelf heb ik niet nodig; een afschrift is mij voldoende, zei Raffles kalm.

— Maar daar zal evenmin aan te komen zijn, als je het plan niet onder de ogen krijgt.

— Ik zal het onder de ogen krijgen.

— Je zult dus je gevaarlijke tocht van vannacht herhalen? Ik vind dat dat zeer onvoorzichtig zou zijn. Het spreekt van zelf, dat de brandkast thans zeer zorgvuldig bewaakt wordt. En misschien hebben de notarissen de kostbare stukken wel op een geheel andere plek gedeponeerd.

— Dat is zeker waarschijnlijk en ik ben dan ook volstrekt niet van plan vannacht mijn huid te wagen.

— Maar hoe zal je dan het document te zien krijgen?

— De heren Tremble en Barney zullen het mij zelf tonen.

— Kom... daar zou ik maar vooral niet op rekenen. Zij hebben zeker veel respect voor lord William Aberdeen, maar zij zijn te goede notarissen, om zelfs jou inzage van dat stuk te geven.

— Zij behoeven het ook niet aan lord Aberdeen te laten zien.

— Aan wien dan? riep Brand vol ongeduld en spanning uit.

— Aan Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard.

Brand sloeg met zijn hand op tafel.

— Dat is een geniale zet van je! riep hij uit.

— Het is misschien niet geniaal, maar het is, dat mag ik zelf wel zeggen, niet zo kwaad bedacht, zei Raffles be daard.

De beide vrienden begaven zich naar de slaapkamer van Raffles, waar deze op een kaptafel toetrad en uit een der geheime laden daarvan, een der laatste portretten van de bekende Baxter nam.

Hij bekeek de foto enige tijd en merkte toen op:

— Ik heb zelden op een menselijk aangezicht zulk een opeenhoping van domme arrogantie, ijdelheid en volkomen gebrek aan intellect aangetroffen. Nu, wij zullen het pijnlijke werkje toch moeten verrichten.

Hij ging voor zijn kaptafel zitten en voor de zoveelste maal kon Brand de weergalozе bekwaaamheid van zijn vriend in het veranderen van zijn gelaatstrekken bewonderen.

Al eer een half uur verlopen was zat Baxter in levende lijve voor hem.

Raffles stond op en nam de kaarsrechte imponerende houding aan van de hoofdinspecteur van Scotland Yard. En zelfs zijn grogstem was die van Baxter, toen hij vroeg:

— Zie ik er goed uit, jongmens?

— Voortreffelijk, mijnheer Baxter, antwoordde Brand met kwasi ontzag.

— Geef mij dan mijn uniform maar eens aan, vervolgde Raffles.

Brand opende een van de geheime kasten en nam daaruit een van de talloze uniformen, die daar, van nummers voorzien, keurig gerangschikt naast el-

kaar aan een lange koperen roede hingen.

Raffles trok de politie-uniform aan, verwisselde zijn schoenen voor een ander paar met dubbele zolen en hoge hakken, waardoor hij nog langer werd en nu was de gelijkenis met Baxter ook volmaakt.

— En wat moet ik doen? vroeg Brand.

— Snel een agentenuniform aantrekken.

— Ik moet dus met je mee?

— Dat is te zeggen, je hebt niets anders te doen, dan voor mij uit te lopen, en te bellen aan het notariskantoor en te vragen of inspecteur Baxter er soms al is.

— Waarom?

— Omdat het voor mij een onaangename ervaring zou zijn, amice, als ik plotseling tegenover mijn dubbelganger kwam te staan, antwoordde Raffles op droge toon.

— Ezel die ik ben! riep Brand uit. Dat ik daaraan niet gedacht heb.

Brand ging naar zijn eigen slaapkamer en keerde tien minuten later terug in een keurig uniform van agent van politie gestoken.

De geheime kast werd met de grootste zorgvuldigheid gesloten en het tweetal verliet de villa door het park.

Zij konden zonder door iemand gezien te worden de stille zijstraat bereiken, liepen daarlangs weer naar Cromwellstreet, riepen een taxi aan en lieten zich naar de Tottenhamcourt Road brengen, waar zij de chauffeur lieten stoppen op ongeveer honderd meters van het notariskantoor.

Brand liep snel vooruit, en het duurde niet lang, of hij was weer terug.

Hij stond stil voor zijn gewaande superieur, salueerde, en zei op zachte toon:

— In orde.

— Wacht mij thuis, zei Raffles even zacht, terwijl hij twee vingers aan zijn helm bracht.

Toen Raffles het kantoor der notarissen had bereikt, belde hij aan en zei tot de oude bediende, die de deur opende:

— Dien mij direct bij de heren Trem-

ble en Barney aan, alstublieft.

— Dadelijk, mijnheer Baxter, zei de bediende, die de hoofdinspecteur van zien kende. Maar mag ik u even zeggen, dat hier zo juist een agent is komen vragen, of gij reeds hier waart?

— Dat weet ik; ik heb hem ontmoet. Ga spoedig zeggen, dat ik er ben.

De bediende verdween snel in het privé-kantoor van zijn patroons, om even later terug te keren en de gewaande hoofdinspecteur uit te nodigen, binnen te treden.

Toen Raffles binnentrad, waren de beide notarissen alleen.

Het gelaat van de beide heren vertoonde gemengde gevoelens van vreugde over het terugkrijgen van de vermiste stukken en van ontsteltenis over het feit, dat men op twee achtereenvolgende avonden bij hen had ingebroken, zonder dat zij het bemerkte hadden.

Notaris Barney kwam dadelijk op de bezoeker toe en drukte hem de hand.

— Ik ben blij, dat gij gekomen zijt, mijnheer Baxter, riep hij uit.

— Dat was mijn plicht, zei Raffles eenvoudig.

— Alles goed en wel, maar gij hadt evengoed een van uw ondergeschikten kunnen zenden.

— Zelf is de man, antwoordde Raffles op plechtstatige toon.

— Hebt gij u reeds enig oordeel in de zaak gevormd?

— Inderdaad, maar 't is noodzakelijk, dat ik de stukken nog eens grondig naliik, voordat ik mij een gevestigde mening daaromtrent kan maken.

De beide notarissen keken elkander aan en wierpen elkaar een goedkeurend knikje toe, waarop Tremble op de brandkast toetrad en deze ontsloot.

Notaris Tremble reikte Raffles de beide stukken over en zei:

— Zoals gij ziet, is het couvert met het testament in het geheel niet open geweest, mijnheer Baxter.

Raffles nam de enveloppe aan en zag dat de vijf grote lakken, met het Amerikaanse wapen erop geheel ongeschonden waren.

Raffles haalde zijn vergrootglas uit

de zak en bekeek de lakken met de grootste aandacht.

Toen zei hij:

— Mag ik nu het plan eens zien?

Notaris Tremble reikte hem de geopende enveloppe toe, waarin zich het geheime plan bevond.

Raffles ontvouwde het en zag, dat het een ruwe schetstekening bevatte, die blijkbaar een plattegrond moest voorstellen en die op één helft van het blad stond, terwijl de andere helft was ingenomen door een aantal cijfers en letters, die schijnbaar zonder enige orde door elkaar heen stonden.

— Het is hier een beetje donker bromde de gewaande Baxter. Mijn ogen zijn niet zo goed meer als vroeger.

Hij trad met het document naar het raam en nam onderwijl uit zijn binnenzak een kleine portefeuille van bordpapier, waarvan de twee helften met een reep linnen scharnieren aan elkaar waren bevestigd.

Van binnen was een van de helften dezer portefeuille bekleed met een soort papier, hetwelk een blauwachtige tint vertoonde en een enigszins ruwe oppervlakte had.

Vliegensvlug legde Raffles het plan tussen de beide bladen van de portefeuille, en drukte de beide helften even stevig tegen elkaar. Nog voor hij het venster bereikt had, had hij het opgevouwen papier weer los in de hand, zonder dat de beide notarissen ook maar het geringste van deze beweging hadden gezien.

Zodra hij bij het raam stond, deed hij alsof hij het plan met de grootste nauwkeurigheid door de loep bekeek.

Daarop vouwde hij het vel papier weer dicht en reikte het aan notaris Barney toe.

— Veel verder brengt mij het plan niet, mijnheer Barney, bromde de gewaande hoofdinspecteur. Maar in ieder geval, beloof ik u, dat wij niet zullen rusten voor wij licht in deze duistere zaak hebben gebracht.

— Ik dank u voor deze bemoedigende woorden, mijnheer Baxter, zei Tremble.

HOOFDSTUK VI

EEN NIEUWE VERRASSING

Juist toen Raffles op het punt stond het privé-kantoor van de heren notarissen te verlaten, kwam de oude bediende verschrikt aanlopen en zei op zachte toon, terwijl hij op de drempel van de deur bleef staan:

— Dawson heeft weer een aanval, mijnheer.

— Alweer? riep Barney verschrikt uit. Wat is er toch met die jongen in de laatste tijd? Hij heeft dat vroeger nooit gehad. Heb je de dokter opgebeld?

— Nog niet, mijnheer.

— Is er iemand ziek bij u? vroeg Raffles, die met de grootste aandacht geluisterd had.

— Ziek is het woord niet, mijnheer Baxter. Een van onze klerken, die al jaren lang bij ons in dienst is, en over wie wij steeds uiterst tevreden waren, heeft in de laatste tijd last van een soort aanvallen, waarvan niemand eigenlijk goed de aard weet.

— Maar dan moet gij hem naar een ziekenhuis laten brengen, merkte Raffles op.

— Dat hebben wij hem al voorgesteld, maar daar verzet hij zich altijd hevig tegen.

— Hoe heet die jonge man? vroeg Raffles.

— Rupert Dawson. Hij is van zeer goede familie en wij waren voornemens hem tot onze eerste klerk en misschien wel tot procuratiehouder op te leiden. Het is erg jammer, dat die jonge man nu zo veel last heeft van die toevallen.

— Ik zou hem gaarne eens zien, mijnheer, zei Raffles. Aan ons hoofdbureau worden vaak mensen gebracht, die op straat een toeval of een shock hebben gekregen en ik geloof te mogen zeggen, dat ik er enig verstand van heb.

— Als u dat doen wilt, gaat u dan maar mee, mijnheer Baxter, zei Tremble, terwijl hij de deur voor de hoofd-

inspecteur openhield.

De heren staken de vestibule over en traden het kantoor van de klerken binnen.

Daar stonden zeven of acht heren in een kring om een grote, gemakkelijke stoel, waarin een jonge man met lijkleek gelaat zat, die blijkbaar bewusteloos was.

Raffles trad bij en de klerken maakten plaats.

De Grote Onbekende boog zich over het gelaat van de bewusteloze heen en keek hem aandachtig aan.

De oogleden waren niet geheel gesloten en Raffles merkte op, dat er van de ogen niets te zien was dan het wit.

Hij nam de pols van het jongemens en voelde, dat deze zeer onregelmatig en langzaam klopte.

— Wat wordt er meestal gedaan, als de jongeman zich in deze toestand bevindt? vroeg Raffles terwijl hij zich tot een van de notarissen wendde.

— Men wrijft zijn polsen met azijn en laat hem vlugzout ruiken. Meestal komt hij binnen een kwartier weer bij, maar steeds met zulk een vreselijke hoofdpijn, dat wij hem naar huis moeten laten gaan.

Reeds kwam de oude bediende met een paar flesjes aan dragen.

Raffles goot wat azijn op de polsen van de patiënt en begon ze krachtig te wrijven, evenals zijn slapen, terwijl een van de klerken het vlugzout onder zijn neus hield.

Na ongeveer tien minuten ontwaakte de bewusteloze klerk; hij keek met afwezige blik om zich heen en vestigde toen zijn ogen op de man in uniform, die voor hem stond.

Hij kromp ineen, werd zo mogelijk nog bleker, en huiverde zichtbaar.

Hij stond met moeite op en mompelde bijna onverstaaanbaar:

— Het is al over, mijnheer Tremble.

Ik kan wel weer aan het werk gaan. Het had werkelijk niets te betekenen.

Dawson wierp nog een schichtige blik op de gewaande chef van politie en wankelde naar zijn lessenaar.

Raffles zag hoe de jonge man zich met beide handen aan de rand van zijn lessenaar moest vastklampen om niet te vallen.

— Het zou inderdaad goed zijn, als gij dat jonge mens eens door een specialist zoudt laten onderzoeken, zei hij op ernstige toon, terwijl hij zich tot de notaris wendde.

— Dat hebben wij al gedaan, mijnheer Baxter, zei Tremble, maar de dokter die wij op onze kosten hebben ontboden, verklaarde dat hij van de ziekte van de jongeman niet veel begreep. Hij vermoedde echter, dat hij zich wel eens kon overwerkt hebben, en beval ons aan hem een poosje ziekteverlof te geven. Maar dat heeft de jongeman steeds kortaf geweigerd, hij wilde en zou blijven doorwerken.

— Nu, dan zou ik u toch aanraden, daar eenvoudig geen rekening mee te houden en hem naar huis te sturen, want op de duur zouden deze toevallen hem wel eens noodlottig kunnen worden.

Na deze woorden groette Raffles nogmaals en verwijderde zich na de beide notarissen te hebben beloofd dat hij zoveel mogelijk spoed zou zetten achter de zaak van het gestolen en weer teruggebrachte document.

Hij liep snel het tuinpad over, opende het hek en bleef enige ogenblikken in gedachten verdiept staan.

— Welk een merkwaardig geval, mompelde hij in zichzelf. Die jonge klerk zag er uit, alsof hij uit een diepe slaap ontwaakte, een slaap die...

Hij zag nu, dat een paar voorbijgangers, die hem blijkbaar herkend hadden, hem verwonderd aankeken. Blijkbaar gedroeg hij zich anders dan de chef der Londense politie was te doen.

Hij was dadelijk weer in zijn rol en liep met deftige, gemeten stappen voort.

Zodra hij een lege taxi zag, wenkte hij de chauffeur en zei op zachte toon tot de man:

— Rijd zo wat een meter of tien ver-

der; ik zal je wel waarschuwen, als je weer verder moet rijden.

Hij stapte in, de auto reed voort en de chauffeur stopte op ongeveer tien meter van de deur van het notarissenhuis.

Raffles behoefde niet lang te wachten.

Er waren nauwelijks tien minuten verlopen, of de deur ging open en de jongeman verscheen op de drempel; hij was nog zeer bleek en wankelde op zijn benen.

Even keek de jongeman besluiteloos om zich heen, liep daarna het tuinpad af, opende het hek en bleef op het trottoir opnieuw staan.

Toen wenkte hij een huurauto, gaf de chauffeur een adres op en stapte vlug in.

Raffles, die hem geen ogenblik uit het oog had verloren, riep zijn chauffeur toe:

— Rijdt die auto daarginds achterna; een fool voor u als gij hem niet uit het oog verliest.

De chauffeur knikte en wederom begon er een achtervolging dwars door Londen heen.

En wederom dezelfde weg, die Raffles de vorige dag had afgelegd bij de achtervolging van de vreemdeling.

De eerste auto sloeg Hampstead Road in en de trekken van Raffles verhelderden.

Hij tikte tegen de voorruit en wenkte de chauffeur dat hij iets sneller moest rijden.

De eerste auto stopte voor het huis, dat het nummer 43 droeg.

Het portier werd opengeworpen, Rupert Dawson stapte uit, en trad op de deur toe, maar niet zo snel, of Raffles stond op het zelfde moment naast hem.

De jonge klerk keek de gewaande hoofdinspecteur met strakke ogen aan.

Langzaam daalde de rechterhand, die hij reeds naar de bel had uitgestrekt.

— Wat wilt ge van mij, mijnheer? vroeg hij op doffe toon.

— Ik wil, dat gij mij zult volgen.

— Maar...

— Ik raad u in uw eigen belang te doen wat ik zeg.

Dawson keek de man in de inspecteursuniform nogmaals met grote ogen aan en liet zich toen gewillig naar de nog wachtende auto leiden.

Raffles nam naast hem plaats, na de chauffeur het adres te hebben ingefluisterd van een der woningen, welke hij in Londen bezat en die hem bij dergelijke ondernemingen reeds herhaaldelijk grote diensten hadden bewezen.

Gedurende het halve uur dat de tocht duurde, wisselden de beide mannen geen enkel woord.

Eindelijk stopte de chauffeur voor een eenvoudig huis in de Edgware Road, in de buurt van het Regentpark.

Raffles dankte de chauffeur af, haalde een sleutel uit zijn zak en opende de huisdeur.

— Waar brengt gij mij toch, mijnheer? vroeg Dawson angstig.

De beide mannen traden binnen.

— Dat zult gij wel zien, luidde het antwoord.

Het huis bleek geheel verlaten te zijn, geen portier, geen huisknecht, geen dienstbode.

Zij gingen een smalle houten trap op en op de eerste verdieping opende Raffles de deur van een schaars gemeubeld vertrek, aan de achterzijde van het huis gelegen.

Daar gekomen wees hij op een stoel, waarop de jonge klerk zich, als ware hij uitgeput van vermoeden, liet neervallen.

Raffles nam zijn helm af, die hij op tafel legde en ontdeed zich vervolgens met een langzaam gebaar van de pruik, en de baard, die hij had gedragen.

Met een kreet van schrik vloog de jongeman overeind.

— Wat is dat? riep hij uit. Gij zijt dus niet hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard?

— Neen, antwoordde Raffles kalm, die ben ik niet.

— Maar wie zijt gij dan? vroeg de jonge man bevend.

— Daarop moet ik u tot mijn spijt het antwoord schuldig blijven. Laat het u voldoende zijn, dat ik niet degene ben, waarvoor gij mij gehouden hebt.

— Maar mijn patroons dan?

— Ook die hebben zich in mijn persoon vergist.

— Maar zeg mij dan tenminste wat gij van mij wilt?

— Dat zult gij aanstonds horen.

Raffles nam op een tweede stoel tegenover de jonge klerk plaats en keek hem recht in het bleke gelaat.

Toen vroeg hij :

— Zeg mij eens, mijnheer Dawson, wie de man is, die u heeft gedwongen om de documenten uit de brandkast van uw patroons te stelen.

De jonge man wilde van zijn stoel opstaan, maar viel dadelijk weer terug.

Hij drukte met een krampachtig gebaar de rechterhand op het hart en zijn ogen namen een dodelijk verschrikte uitdrukking aan.

— Hoe weet gij dat, mijnheer? fluisterde hij hees.

— Dat doet er niet toe, mijnheer Dawson. Ik weet het. Zeg mij slechts zijn naam.

— En als ik dat weiger?

— Dan zou u dat weinig baten, want ik meen het reeds te weten en een kortstondig onderzoek zal mij de rest wel duidelijk maken.

De jonge man boog het hoofd en keek strak naar de vloer.

Eindelijk hief hij het hoofd weer op en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Hij heet Higgings, Peter Higgings.

— En hij woont in de Hampstead Road 43?

Dawson knikte zwijgend.

— Hoe lang zijt gij al in zijn macht?

— Een paar maanden.

— Hij hypnotiseert u?

Weer knikte Dawson zonder te antwoorden.

— Ik dacht het wel, zei Raffles op zachte toon. Toen ik u vanochtend zag, meende ik al dadelijk de aard van uw ongesteldheid te raden.

Dawson keek de man tegenover hem schuw aan, en langzaam vulden zijn ogen zich met tranen.

Toen sloeg hij met een snel gebaar de beide handen voor het gelaat en barstte in krampachtig snikken uit.

Raffles stond op en legde hem beide handen op de schouders.

— Moed gevat, zei hij ernstig. Er zal u niets gebeuren. Ik weet nu immers dat gij slechts een werktuig in de handen van een schurk zijt. Ik kan mij wel begrijpen hoe de zaak in zijn werk is gegaan. Hij heeft uw kennismaking gezocht, daar hij wist, dat gij klerk waart op het notariskantoor van de heren Tremble en Barney; hij heeft in u een uitstekend medium gevonden om te hypnotiseren, hij heeft u een afdruk van het slot laten maken en daarnaar een valse sleutel vervaardigd. Vervolgens hebt ge nog steeds onder zijn invloed, de stukken gestolen. Maar toen gij de volgende dag in de kranten moest lezen over de diefstal, heb gij begrepen, dat niemand anders dan gijzelf de dief was.

— Zo is het, mijnheer, mompelde de jongeman. Gij kont het niet beter beschrijven, dan wanneer gij er bij tegenwoordig waart geweest.

— Misschien, ben ik dat wel, mompelde Raffles, maar zo zacht, dat de jongeman het niet kon verstaan.

Toen vervolgde hij luid:

— Maar één ding begrijp ik niet. Wat kwam Peter Higgings enige dagen geleden op het kantoor van uw patroons uitvoeren? In welk verband staat hij tot het testament?

— Zeker weet ik het niet, mijnheer, maar ik meen uit zijn uitlatingen te hebben begrepen, dat het testament ongeveer zes maanden geleden is opge maakt door een goudgraver in het verre Westen van de Verenigde Staten, die zijn einde voelde naderen. Die man heette Jozef Bradford. Het schijnt, dat hij hier in Engeland familie heeft. Maar hoe dit ook zij, Peter Higgings, die lange jaren met hem is opgetrokken, bij het graven naar goud, moet er achter gekomen zijn, dat Bradford in het laatst van zijn leven een rijke goudader had ontdekt. De oude man was toen echter reeds te zwak om die zelf te exploiteren en hij dacht er niet aan Higgings in zijn vertrouwen te nemen, wiens boosaardig karakter hij had leren wantrouwen. Hij maakte het testament op, tekende een ingewikkeld plan, een situatietekening van de goudader en zond beide naar de notarissen Tremble en

Barney, met wie hij nog zaken had gedaan, voor hij naar Amerika emigreerde.

— Het klinkt alles zeer aannemelijk, zei Raffles.

— Higgings hoorde hiervan pas enige dagen nadat Bradford de stukken reeds per post naar Engeland had gezonden. Wel probeerde hij de oude man te bewegen om hem de ligging van de goudader mede te delen maar Bradford bleef standvastig weigeren. Dat is alles wat ik van de zaak weet. Gij gelooft mij toch wel, mijnheer?

Raffles stak de jongeman de hand toe en zeide:

— Ik geloof u. Ik ben er van overtuigd, dat gij slechts het beklagenswaardig slachtoffer van die Higgings zijt geweest. Het raadsel is nu geheel voor mij opgelost.

— En wat gaat gij nu doen, mijnheer?

— Dat is meer dan ik u zeggen kan, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar Higgings zal mij doden, als hij verneemt, of ook maar vermoedt, dat ik hem verraden heb.

— Daar behoeft ge niet bang voor te zijn. Zorg slechts dat gij vandaag niet onder zijn bereik komt. Morgenochtend vertrekt hij naar Amerika met het gestolen document.

De jonge man slaakte een kreet.

— Hij heeft het dus toch? riep hij uit. Hoe is dat mogelijk? Ik heb het immers teruggebracht.

— Maar gij kunt toch wel begrijpen, dat hij er in die tussentijd een copie van heeft gemaakt.

— Dat is waar, mompelde de jonge man. Dat had ik moeten bedenken. Maar ik ben in de laatste tijd geheel versuft door het herhaaldelijk hypnotiseren van die ellendeling.

— Luister dan naar mijn raad, beste jongen, hernam Raffles. Gij gaat hier niet vandaan voor ik een kwartier weg ben. Dan blijft gij zorgvuldig uit de Hampstead Road weg, en pas morgenochtend na tien uur, kunt gij u vergewissen of Higgings nog aanwezig is.

— En denkt gij dat ik hem dan niet

meer zal aantreffen?

— Ik ben er zeker van, Dawson.

— Maar waarom laat gij hem niet arresteren? riep de jonge man uit.

— Ten eerste heb ik daar de macht niet toe, antwoordde Raffles glimlachend, en ten tweede is het duidelijk, dat Higgings na de diefstal zijn huis zoveel mogelijk zal vermijden.

— Maar gij kunt hem toch aan de boot laten arresteren? drong Dawson aan.

Raffles keek de jonge klerk met zijn heldere ogen op zonderlinge wijze aan en schudde toen het hoofd, zeggend:

— Neen; ik heb wat anders met hem voor. Maar dat vereist enige tijd.

Nogmaals, gij moogt dit huis niet eerder verlaten dan over een kwartier. Laat ik er bijvoegen, dat, u dit trouwens onmogelijk zou zijn. Alle deuren van dit huis kunnen geopend en gesloten worden van een plek af, die ik u natuurlijk niet zal mededelen. Zodra ik deze kamer verlaten heb zijn de deuren onherroepelijk gesloten, totdat ik ze weer open, op een twintigtal kilometers hier vandaan.

— Dat behoeft niet, mijnheer, zei de jongeman op zachte toon. Ik beloof u, dat ik volgens uw bevelen zal handelen. Ik weet niet, wie gij zijt en ik vraag er ook niet naar, maar ik ben u dankbaar, dat gij in mijn onschuld gelooft.

Raffles nam pruik en baard, en vermomde zich opnieuw.

— Ik hoop dat gij morgen weer aan het werk kunt gaan en voortaan niet meer onder de invloed zult staan van die ellendige Higgings. Ik geloof trouwens niet, dat daartoe veel kans bestaat.

En voor de jongeman nog een woord had kunnen zeggen had Raffles het vertrek verlaten.

Hij daalde snel de trap af en riep een taxi aan.

Hij gaf de chauffeur last hem op de hoek van de Cromwellstreet af te zetten en liet zich met een zucht van voldoening in de kussens zakken.

— Dat alles is op voortreffelijke wijze tot oplossing gebracht, bromde hij in zichzelf. Die Higgings arresteren, zoals die onnozele bloed mij aanried. Neen, neen, ik heb dat heerschap nog nodig.

HOOFDSTUK VII

NAAR DE GOUDVELDEN VAN AMERIKA

Binnen een half uur was Raffles op de plaats van bestemming. Hij stapte uit, betaalde de chauffeur en liep naar zijn huis in de Cromwellstreet, dat hij zonder gezien te worden door de poort in de parkmuur binnentrad.

Brand zat hem vol ongeduld te wachten, en snelde hem tegemoet.

— Ik kan wel aan je gezicht zien, dat alles voortreffelijk is afgelopen! riep hij verheugd uit.

— Ik kon 't inderdaad niet beter verlangen, zei Raffles.

— Je hebt dus het plan?

— Ik heb er een copie van.

— Weet je wie de dader is?

— De dader is de bruine Amerikaan van twee dagen geleden.

— Maar hoe heeft hij in 's hemels-

naam die brutale diefstal kunnen plegen, zonder braak?

— Hij deed het niet zelf, maar zond er een ander op af.

— Hij had dus een handlanger?

— Een handlanger tegen wil en dank.

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel, dat hij een van de klerken tot zijn slachtoffer had uitgekozen en die jongeman onder hypnose bracht.

— Wat een gemene streek.

— Gemeen, maar schrander.

— En hoe weet je dat allemaal?

— Wel, juist toen ik van het notaris-kantoor wilde vertrekken, bewees die jonge klerk mij de dienst een toeval te krijgen. Ik zag onmiddellijk, dat ik niet met een gewone flauwte of bewusteloosheid te maken had. De jonge man

vertoonde dezelfde soort van uitputting, die men aantreft bij personen, die veel en vaak voor hypnotische proefnemingen hebben moeten dienen. Ik ging hem na, zag dat hij zich naar onze Amerikaan wilde begeven, nam hem juist bijtijds in de kraag en heb hem toen eens even aan de tand gevoeld.

— En?

— Hij viel gauw door de mand, en vertelde mij alles wat hij wist.

Raffles deelde Brand nu in het kort mede, wat Rupert Dawson hem had verteld.

— En wat gaan wij nu doen? vroeg Brand die aandachtig had geluisterd.

— Wat zouden wij anders doen, dan tegelijk met Higgings naar Amerika gaan.

— Weet je precies waar we naar toe moeten? Heb je het plan al bestudeerd?

— Neen amice. Dat kon ik moeilijk doen, antwoordde Raffles glimlachend, want ik weet nog helemaal niet wat er eigenlijk opstaat.

Hij nam het dubbel gevouwen stukje carton met het geprepareerde papier uit zijn binnenzak, waarop nog niets viel te zien en ging er mee naar het raam.

Daarop nam hij uit een schrijfmap een vel wit papier, scheurde het doormidden, legde een der helften tegen het geprepareerde papier aan, stak de pit aan van een spiritus brander onder een cola koffiemachine, en bewoog de tegen elkander gedrukte vellen papier er voorzichtig boven heen en weer.

Toen hij daarop het witte vel van het blauwe, geprepareerde papier aftrok, stond het plan in duidelijke zwarte lijnen op het witte blaadje papier afgedrukt.

— Mag ik het plan eens zien? vroeg Brand.

— Met genoegen, maar ik vrees, dat je er, evenmin als ik, zo op het eerste ogenblik iets van zult begrijpen.

— Je hebt gelijk, het ziet er tamelijk geheimzinnig uit.

— Nu, wij hebben op de boot tijd in overvloed om het uit te puzzelen.

— Gaan we met dezelfde boot als Higgings?

— Waarom niet? Wij kunnen ons desnoods vermommen.

— Neem je Henderson mee?

— Vast en zeker. Je moet je onze onderneming vooral niet voorstellen als een pleziertochtje, want dat zal waarschijnlijk heel anders uitvallen. Je moet om te beginnen weten, dat wij zeer waarschijnlijk terecht komen in een deel van Amerika, waar de revolvers buitengewoon los in de holsters zitten. Het is daar wel iets beter geworden dan een jaar of tien, twintig geleden, maar nog altijd staat een mensenleven daar minder hoog aangeschreven, dan dat van een paard. Er zijn streken, waar men de paardendieven nog altijd zonder veel omslag opknoopt. En waarom denk je wel?

— Ik heb er geen flauw idee van.

— Dan zal ik het je even uitleggen. Omdat in de streken, waar wij komen, het leven van een mens, ja soms van een geheel gezin, van een paard afhangt. Zonder paarden zou het leven in het verre westen eenvoudig ondenkbaar en onmogelijk zijn. Je begrijpt dus van welk een onschatbare waarde een paard daar voor de mensheid is. De afstanden zijn er zeer groot. De auto is daar nog niet door gedrongen, ook al omdat er geen gebaande wegen zijn.

— Nu begin ik het al beter in te zien, zei Brand.

— Het staat voor mij vast dat Higgings deze onderneming wel niet alléén ten uitvoer zal brengen. Hij zal wel een paar kornuiten van zijn slag in de arm nemen, wil hij tenminste geen gevaar lopen door een zwervende troep rovers te worden uitgeschud, juist als hij de vruchten van zijn daad denkt te plukken.

— Ik begin langzamerhand in te zien, Edward, dat wij dan met ons drieën ternaauwernood sterk genoeg zullen zijn.

— O, Henderson telt wel voor drie.

— Nemen wij onze paarden mee?

— Waar denk je in 's hemelsnaam aan, Charles, riep Raffles lachend uit. Men moet daar bepaald de kleine Amerikaanse pony gebruiken, die je nooit in draf of op stap, maar altijd in galop zult zien.

— Wil je wel geloven, dat ik plezier in de onderneming begin te krijgen, al is er ook gevaar aan verbonden?

— Zo mag ik het horen. Maar nu zullen wij er goed aan doen, als wij gauw onze voorbereidselen voor de reis maken.

Brand drukte op een electricische schel en even later kwam Gaston binnen.

— Gaston, zeg tegen Henderson, dat hij de koffers van mijnheer Brand en van mij gaat pakken.

De oude Gaston ging heen en binnen enkele minuten verscheen de reusachtige figuur van de chauffeur.

Diens wangen hadden een verhoogde kleur en zijn blauwe ogen schitterden.

— Wij gaan op reis, James, deelde Raffles hem mede.

— De oude Gaston heeft mij dat al verteld, mylord. Wij gaan naar Amerika, zoals ik hoor.

— Precies, en wel morgenochtend, James.

— Fijn, mylord. Een weinig beweging zal ons goed doen.

— Een beweging waaraan wel enig gevaar verbonden is, vriend lief.

— Dat maakt het zoveel te aantrekkelijker, mylord, als ik het zo eens mag zeggen.

— Nu, ga dan maar gauw voor je uitrusting zorgen. Pak onze geweren in, een groot aantal patronen, onze compassen, verrekijkers, revolvers, veldflessen, rijlaarzen en alle overige dingen, waarvan je weet, dat ze ons van nut zullen zijn. Bedenk, dat de reis zich niet tot New York bepaalt, maar dat wij heel wat verder het binnenland in moeten.

— Gaat er een auto mee, mylord?

— Neen, James, die zou ons ditmaal niet van nut kunnen zijn.

— Dan weet ik genoeg, mylord.

De chauffeur boog en verliet het vertrek.

Even later was men in huis overal druk bezig om alles voor de reis in gereedheid te brengen.

De zware koffers werden gevuld, de geweren werden in speciale kisten zorgvuldig ingepakt en binnen enkele uren was alles voor de reis gereed.

— Waar en wanneer vertrekt die boot

eigenlijk? vroeg Brand.

— Van Southampton, antwoordde Raffles. Morgenochtend om acht uur.

— Gaan er nog treinen?

— Nog twee vanavond en morgenochtend om vijf uur ook nog een, die op de boot rijdt. Het is echter beter dat wij vanavond vertrekken, dan behoeven wij ons niet zo te haasten.

Om negen uur in de avond namen de beide vrienden en Henderson afscheid van de oude Gaston, die zijn tranen nauwelijks kon bedwingen.

— Ik zal een paar roodhuiden voor je meebrengen, oude heer, beloofde Henderson hem bij wijze van troost.

Zij reden in een taxi naar het Victoria-station en spoedig zaten zij in een coupé eerste klasse, opweg naar de grote zuidelijke haven, die zij om twaalf uur in de nacht bereikten.

Toen zij het station verlaten hadden, wendde Brand zich tot zijn vriend met de vraag:

— Maar zeg eens even, wij zijn nog in het geheel niet vermomd. Die Amerikaan zal je stellig herkennen.

— Hoe kom je daarbij? riep Raffles verwonderd uit. Ik heb de man wel, maar hij heeft mij niet gezien.

— O, dat is wat anders.

Zij hadden spoedig de weg naar de steiger afgelegd, terwijl een kruijer hun bagage achter hen aanreed.

Aan de daghelder verlichte pier lag een van de grootste schepen van de « White Star Line », voor anker.

Reeds begaven zich enige passagiers over de gangway aan boord van het drijvende hotel om daar de nacht door te brengen.

Raffles had reeds diezelfde middag plaatsjes besproken en het kostte hem geen moeite zich onmiddellijk de hutten te laten aanwijzen, door de behulpzame hofmeesters.

Raffles had Henderson een plaats in dezelfde klasse aangeboden, maar de chauffeur had dit van de hand gewezen.

Terwijl Henderson dus, gekleed in zijn fraai chauffeursuniform de weg insloeg naar de tweede klasse hutten, betraden Raffles en Charles de ruime dekhutten,

dicht bij de brug, die voor hen waren gereserveerd.

Het was, ondanks het late uur, vrij bedrijvig aan dek van het reusachtige schip.

Er werd nog bagage ingeladen en telkens rammelden de zware kettingen van de stoomlieren, die koopmansgoederen aan boord hesen en in de ruimen lieten zakken.

Pas om één uur werd het langzamerhand stil en konden de vrienden er aan denken te gaan slapen.

Toen zij de volgende ochtend ontwaakten, stond de zon nauwelijks boven de gezichtseinder.

Zij kleedden zich snel aan en begaven zich naar de reling, om het aan boord gaan der passagiers gade te slaan.

Plotseling kneep Raffles, die naast Brand over de verschansing leunde, zijn jonge vriend in de arm.

— Wat is er? vroeg deze verbaasd.

— Zie je die man daar beneden aan het gangboord, die met een kruier staat te praten?

— Die man met die zwarte baard?

— Juist. Het is een valse baard; hij is niet bijzonder goed gemaakt. Van hieraf kan ik zien, dat hij te zwart is in vergelijking met het hoofdhaar.

Brand keek scherp toe.

— Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik het niet zie, maar jij hebt in dat opzicht een betere kijk dan ik. Maar wie is dan die man met die valse baard?

— Ik zou er mijn hoofd onder durven verwedden, dat het onze vriend Peter Higgings is.

— Hij schijnt alleen te zijn?

— Natuurlijk. Als hij helpers nodig heeft, zal hij die daarginds wel opdui-

kelen.

Higgings scheen nu gereed te zijn met de kruier en begaf zich aan boord, terwijl hij telkens een blik achter zich wierp, als iemand die vreest achtervolgd te worden.

Toen hij het dek betrad om zich naar zijn hut te begeven, moest hij Raffles en Brand passeren.

Hij keek hen beiden even aan, maar het was duidelijk, dat hij Raffles in het geheel niet herkende.

Hij liep langzaam over het dek naar de trap die naar de tweede klasse kajuit voerde en verdween uit het gezicht.

Er werd nog enige bagage ingeladen en toen begonnen de toebereidselen voor het vertrek.

Met luid geratel liepen de ankerkettingen om het gangspil en tegelijkertijd werden de beide grote loopbruggen losgemaakt en aan wal gebracht.

De luiken in de verschansing werden op hun plaats gebracht en nu was alles tot het vertrek gereed.

De stoomfluit snerpte en langzaam begonnen de beide ontzaglijke schroeven in beweging te komen.

Het schip begon zacht te trillen en maakte zich van de wal los, geleidelijk weg getrokken door twee sleepboten.

Langzamerhand begonnen de voorwerpen op de vaste wal minder duidelijk te worden, en voor er een kwartier verlopen was zagen de reizigers de zuidkust van Engeland nog slechts als een onduidelijke witte massa door de zilvere ochtendnevel.

Toen voer men om het eiland Wight en stevende Het Kanaal in.

De reis naar Amerika had een aanvang genomen.

HOOFDSTUK VIII

HET PLAN

Zodra het schip in volle zee was, begaven Raffles en Brand, die gedurende al die tijd over de verschansing hadden geleund, zich naar hun eerste klasse hut.

Raffles deed de deur zorgvuldig op slot en legde het plan voor zich op tafel, terwijl Brand over zijn schouder keek.

— Ik kan niet zeggen, dat het erg

duidelijk is, merkte hij lachend op.

— Dat ben ik volkomen met je eens, zei Raffles, die de tekening peinzend bekeek. Wij moeten het in twee gedeelten beschouwen; het eerste gedeelte bestaat uit de tekening, die niet al te duidelijk is, het tweede gedeelte uit letters, die natuurlijk niet op een willekeurige wijze, maar volgens een bepaald systeem gerangschikt zijn.

— Het enige wat wij te doen hebben, is uit te vinden, welk systeem dat is, merkte Brand op.

— Het is misschien minder moeilijk dan jij schijnt te denken, amice, merkte Raffles op.

— Waaruit leidt jij dat af?

— Omdat een man, die lange jaren in de rauwe natuur heeft doorgebracht, zeer waarschijnlijk geen geletterd man is, en dus zijn geheime plannen niet al te ingewikkeld heeft kunnen maken.

Raffles dacht nog even na en zei toen, terwijl hij nogmaals een blik op het plan wierp:

— De meest bekende districten in de Verenigde Staten, waar naar goud gezocht wordt zijn, Californië, Nebraska, Manitoba en Colorado. Nu bestaat de naam van deze laatste staat uit acht letters, waarvan er één driemaal voorkomt, namelijk de o. Nu zie ik hier boven aan het plan een naam met tamelijk dikke letters geschreven, die zeker als een soort titel is bedoeld. En in dat woord komt ook een letter drie maal voor, zie je wel?

— Inderdaad, riep Brand uit, die de uitlegging van zijn vriend met de grootste aandacht volgde.

— Nu gaan wij verder en vragen ons af, welk woord die Joseph Bradford wel heeft kunnen kiezen als sleutel van zijn geheim. Daarbij valt ons dadelijk op, dat zijn eigen naam eveneens uit acht letters bestaat. Zou het nu zo onwaarschijnlijk zijn, dat hij eenmaal beginnende met de naam Colorado, zijn eigen naam, die juist even veel letters telt, voor het gemak als sleutel heeft genomen?

— Maar de andere zestien letters van het alfabet dan? riep Brand uit.

— O, die spelen, om zo te zeggen

geen rol. Wij gaan nu uit van het standpunt, dat Bradford eenvoudig zijn eigen naam onder Colorado heeft geschreven, of wel erboven en toen opgemerkt, dat de b juist aan de c voorafgaat of er op volgt. Welnu, hij heeft dan eerst zijn ontwerp in gewone taal opgeschreven en daarna iedere letter op de volgende laten volgen, of er aan laten voorafgaan. Zeer eenvoudig, en voor de hand liggend.

Brand had een stukje papier genomen en er met potlood enige woorden opgekrabbeld.

Maar spoedig riep hij teleurgesteld uit:

— Neen, dat gaat niet op, Edward.

Hij overhandigde het stukje papier aan Raffles, die het aandachtig bekeek.

— Je hebt gelijk, zei hij. De b van het geheimschrift moet in geen geval een c luiden. Probeer het eens met de achterste letter. De d van Bradford is tien letters van de o verwijderd. Pas dat verschil nu eens op het eerste woord van het geheimschrift toe.

Brand nam opnieuw het stukje papier, en schreef het onbegrijpelijke woord aan het hoofd van het plan op, telde bij iedere letter er tien bij, daarbij telkens opnieuw met het alfabet beginnende, als hij niet uitkwam. Na enkele minuten slaakte hij een juichkreet.

— Komt 't uit? vroeg Raffles onverstoorbaar kalm.

— Ja, ik krijg het woord Colorado.

— Dan is de rest kinderspel.

Op dat ogenblik was het alsof er snel een schaduw voorbij het raampje schoof, dat op ongeveer anderhalve meter van de vloer was aangebracht en dat op het dek uitzag.

Er was echter niets te zien.

Raffles rukte de deur open en trad op het dek.

Op enige afstand wandelden, met de handen op de rug een paar reizigers, die in druk gesprek met elkander verdiept waren.

Raffles keek hen één voor één onderzoekend aan, trad toen hoofdschuddend weer binnen.

— Wat was het? vroeg Brand zacht.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik weet het niet, maar veel goeds was het zeker niet.

— Natuurlijk, die schaduw die zo snel voorbijgleed, moet door iets of iemand veroorzaakt zijn. Wij hadden misschien beter gedaan als wij niet zo luid gesproken hadden. Ik heb die naam Colorado en ook die van Bradford nog al vrij hard uitgeroepen.

— En dat kan ons misschien lelijk genoeg opbreken, mompelde Raffles. Wie weet of die Higgings de oplossing ooit uit zichzelf had gevonden. Want, dat die schaduw door dat heerschap werd veroorzaakt, is wel zeker.

— Nû, ja, het heeft niet zoveel te betekenen, zei Raffles onverschillig. Wij hadden in ieder geval rekening moeten houden met de kans, dat de kerel niet al te dom was uitgevallen en de sleutel van het geheimschrift had gevonden, voor wij New York bereikt hadden.

In ieder geval zullen wij er verstandig aan doen een weinig op onze hoede te blijven. De kerel zal ons wel niet zelf gezien hebben, maar hij heeft, aangenomen natuurlijk, dat hij hier zo-even door een toeval voor luistervink speelde, natuurlijk aan de eerste de beste steward gevraagd, hoe de bewoner van deze hut heet.

— Nu, wij zullen goed uit onze ogen kijken, merkte Brand nu ernstig op. Veel meer kunnen wij voorlopig niet doen. Zou die man geld bij zich hebben, denk je?

— Dat zou ik wel zeggen, anders kon hij niet eerste klasse reizen, maar zou als passagier van de toeristenklasse zijn overgestoken. Waarom vraag je dat?

— Omdat hij dan, zodra hij te New York is aangekomen, wel eens de snelste middelen van vervoer kon te baat nemen, om de plek van de goudader des te spoediger te bereiken.

— Je hebt gelijk, Charles. Het gaat er slechts om, wie het eerst in Colorado is. De man die het eerst een claim op de goudader kan nemen, is volgens de Amerikaanse wet, de eigenaar. Ik weet niet of het precies in orde is, en of wij zo iets in onze wetgeving zouden dulden, maar het is nu eenmaal zo.

— En waarin bestaat eigenlijk dat

nemen van een claim?

— O, dat gaat zeer eenvoudig in zijn werk. De schatgraver, die de ader gevonden heeft, plaatst er eenvoudig een paaltje bij, waaraan hij een stuk hout, een plankje of een stukje carton vasttimmer met zijn naam er op, of soms ook wel eenvoudig 't blad van een boom als hij niets anders bij de hand heeft; dan loopt hij naar de dichtstbijwonende ambtenaar en laat zijn vondst registreren. En zodra die eenmaal in het claimregister staat is hij de eigenaar. Hij betaalt er dan volstrekt niet meer voor, dan hij voor de grond zou moeten betalen, indien ze niets anders bevatte dan keistenen, of klei of zand.

— Een zonderlinge manier van doen, meende Brand hoofdschuddend.

— Volgens westelijke begrippen zeker. Het komt namelijk nog al eens voor, dat een tweede goudelver met 'n enigszins ruim geweten, en dat hebben ze daarginds allemaal, zo'n paaltje met de naam van de vinder ontdekt, daaruit afleidt dat er goud gevonden is, en desnoods zijn paarden doodjaagt om maar het eerst bij de claim-beambte te zijn.

— Echt Amerikaans, riep Brand uit.

— Amerikaans, maar niet aantrekkelijk, zei Raffles. Er zit sport in, en iedere soort sport heeft mijn sympathie.

— Zouden wij nu het plan niet even verder uitwerken, Edward?

— Daar is niets tegen, antwoordde Raffles. Ga je gang maar. Het zal niet lang duren.

Brand zette zich voor de tafel met het geschrift naast zich.

Met behulp van de zoëven gevonden sleutel ontcijferde hij vrij gemakkelijk het geheime document.

Het luidde als volgt:

« Dicht bij de stad Sangre, aan de oostelijke uitloper van het rotsgebergte, dicht bij de oorsprong van de Utec, één zijriviertje van de Red River, bevindt zich een alleen staande rots, die de vorm heeft van een reusachtige gebalde vuist, waarvan de duim opwaarts wijst. Deze rots werpt om tien uur in de ochtend haar schaduw tot aan een kleine kreek in de nabijheid. Op de westelijke oever van deze kreek is een houten kruis op-

gericht, boven het graf van een mij dierbaar vriend. Vijftig passen ten zuiden van dit kruis begint de goudader, die zich tot diep in de bodem uitstrekt ».

Raffles nam het papier op, waarop Brand de inhoud van het geschrift had overgeschreven en las 't aandachtig na.

— Het laat aan duidelijkheid niets te wensen over, mompelde hij. Joseph Bradford had deze schetstekening gerust kunnen weglaten. Zijn beschrijving is voldoende.

Hij vouwde het papier zorgvuldig op en stak het in zijn portefeuille.

— En wat doen wij met het origineel? vroeg Brand. Dat hebben wij nu toch niet meer nodig?

— Dat is mogelijk, maar wij zullen het voorlopig toch maar bewaren, zei Raffles.

Hij borg ook het origineel weg en nu gingen de beide vrienden weer aan dek.

Het begon langzamerhand donker te worden en reeds was hier en daar het elektrische licht ontstoken.

Toen Brand en Raffles in de grote eetzaal kwamen, zagen zij daar tot hun verbazing de man met de zwarte baard, die Raffles bij het inschepen dadelijk herkend had.

Hij riep een steward, en fluisterde de man toe:

— Wie is die heer daar, met die zwarte baard?

— Een Fransman, mijnheer, Paul Bizot.

— Als ik mij niet vergis is hij immers tweede klasse passagier? Hoe komt hij dan hier in de eetzaal eerste klasse. Dat is immers verboden?

— Ongetwijfeld, mijnheer, antwoordde de hofmeester zacht. Maar mijnheer Bizot heeft omstreeks een uur geleden het verschil in de prijs aan de purser betaald en een dekhut der eerste klasse betrokken, niet ver van de uwe.

— Dank u, zei Raffles kortaf.

De hofmeester verwijderde zich en de twee vrienden keken elkander zwijsend, maar veelbetekenend aan.

— Ik kan niet zeggen, dat mijnheer Paul Bizot er gras over laat groeien, merkte Brand spottend op.

— Men kan zelfs zeggen, dat hij met

prijzenswaardige ijver aan het werk is getogen, bevestigde Raffles.

— Wij behoeven niet te twijfelen aan de beweegreden van deze plotselinge, dure verhuizing.

— Geen ogenblik, zei Raffles. De vent wil natuurlijk dicht in onze nabijheid blijven en dat waarschijnlijk niet alleen uit bewondering voor onze lieflijke schoonheid.

— Ik geloof, dat wij er goed aan gedaan hebben, wapens mee te nemen.

— Zij zullen ons nooit zo goed van pas komen.

Aan de grote tafel in de eetzaal, die door de kapitein in persoon gepresideerd werd, zat de gewaande Fransman, niet ver van de beide vrienden verwijderd.

Hij was zeer zwijgzaam, daar hij zijn medepassagiers zeker slecht verstond en wierp van tijd tot tijd een steelse blik op Raffles en Brand.

Dat Raffles zich niet vergist had, aangaande de plannen van Peter Higgings, bleek nog diezelfde avond.

Toen de beide vrienden ter kooi waren gegaan en reeds geruime tijd sliepen, werd Raffles wakker door een verdacht gekras aan de deur van de hut, die onmiddellijk op het dek uitkwam.

Hij stond zonder enig gerucht te maken op, greep in het halfdonker, de maan scheen door het openstaande venstertje naar binnen, zijn revolver en sloop als een kat naar de zijde van de deur.

Voor het raampje gekomen, keek hij voorzichtig naar buiten.

Hij keek juist neer op het zwarte haar van Peter Higgings, in een donkere jas gehuld, die bezig was met pogingen om de deur te forceren.

Zijn hand, waarin de grote revolver geklemd was, daalde stil door het openstaande raampje omlaag en plotseling klonk zijn metaalheldere stem, enigszins gedempt, maar dreigend genoeg om niet misverstaan te worden:

— Mag ik ook weten, waarde heer Higgings, wat mij de ongezochte eer van dit nachtelijk bezoek verschaft?

Als door een slang gestoken richtte de man zich overeind, en stootte daarbij zo hard met zijn hoofd tegen de loop

van de revolver, dat hij een onderdruk- te kreet van pijn slaakte en een sissen- de klank van woede deed horen.

Een ogenblik staarden de beide man- nen elkander in het gelaat.

Higgings wierp Raffles hierbij een giftige blik toe en was het volgende ogenblik in de duisternis verdwenen.

Raffles overtuigde zich, dat de knip- pen op de deur goed bevestigd waren en krom weer in zijn kooi.

Higgings scheen zijn plannen echter niet zo spoedig te hebben laten varen.

Nog diezelfde dag ontsnapte Raffles nauwelijks aan de dood.

Bij een wandeling over het dek bij het passeren van een matrozenkombuis, floot er een revolverkogel vlak langs zijn hoofd.

Zonder te aarzelen trad Raffles de kombuis binnen, en stond tegenover een jammerende neger, die in een verward taaltje vergiffenis vroeg voor zijn on- voorzichtigheid; hij was bezig zijn re- volver schoon te maken en had niet ge- zien, dat er nog scherpe patronen in waren...

Raffles begreep dat het doelloos en

gevaarlijk zou zijn werk van de zaak te maken.

Hij keek de neger alleen aan met een blik die de man als een geslagen hond achteruit deed wijken en verliet zwijgend het logies.

De volgende nacht struikelde hij over een dunne staaldraad, die op een de- cimeter afstand van het dek, vlak voor een der trappen was gespannen en hij zou zeker een noodlottige val hebben gedaan, als Brand hem niet op het laat- ste ogenblik had vastgegrepen.

Toen zij zich kort daarop alleen op het dek bevonden, riep Brand woedend uit:

— Maar die kerel is des duivels. Wat belet ons eigenlijk, om hem eenvoud- ige een kogel door het hoofd te jagen?

— Daar is later nog tijd genoeg voor, merkte Raffles op koele toon op. Als ik dat hier op het schip doe, komt er bonje en dat wil ik tot iedere prijs vermijden, zoals je wel begrijpen zult.

— Maar als dat zo doorgaat, komen wij nooit levend in Amerika aan.

— Zo'n vaart zal het niet lopen, zei Raffles op geruststellende toon. Wij zul- len nog wat voorzichtiger zijn en goed uitkijken.

HOOFDSTUK IX

IN AMERIKA

De voorspelling van Raffles zou be- waarheid worden.

Peter Higgings had blijkbaar het nut- teloze van zijn moorddadige pogingen ingezien en was de beide vrienden zo- veel mogelijk uit de weg gegaan.

Toch voelden zij als het ware zijn tegenwoordigheid nog overal.

Raffles had Henderson een paar maal bij zich ontboden, ten einde hem het gelaat van Peter Higgings goed te doen bestuderen.

De reis zelf was voorspoedig en bin- nen de bepaalde tijd had men de haven van New York bereikt.

Raffles had zijn bagage reeds van te voren in orde gemaakt, zodat hij zo

snel mogelijk zou kunnen ontschepen.

Daar hij en Brand eerste klasse ge- reisd hadden, behoefden zij niet in quarantaine te blijven, maar konden onmiddellijk in Hoboken aan land gaan.

Maar ook Peter Higgings genoot dit voorrecht.

De vier mannen stapten bijna gelijk- tijdig aan wal.

Het was toen omstreeks tien uur in de ochtend.

Beneden aan de gangway was 't laat- ste wat Raffles en zijn vrienden van Pe- ter Higgings zagen, diens van haat en woede fonkelende ogen en de saamge- knepen vuist.

Raffles haalde lachend de schouders

op en Brand had de grootste moeite Henderson terug te houden, die reeds twee vuisten als voorhamers gebald had, en zich op de schurk wilde werpen.

— Nu, wat in het vat is, verzuurt niet, riep Henderson op grimmige toon.

Raffles die reeds van te voren een uitvoerige studie gemaakt had van de treinloop in Amerika, had gezien, dat een groot gedeelte zo niet bijna de gehele weg, per trein kon afgelegd worden.

Hij had daartoe slechts gebruik te maken van de Atlantic and Pacific Railroad, dat wil zeggen, van de bekende lijn, die van New York dwars door heel Amerika in vier dagen tijds dag en nacht doorrijdende, naar San Francisco gaat.

Deze spoorlijn volgt voor een groot gedeelte de oever van de Red River.

Op het station gekomen keken de drie mannen scherp rond, in de verwachting, Higgings te zullen ontdekken onder de reizigers.

Maar de man was nergens te bespeuren.

De tijd verstreek en het uur van vertrek naderde.

Met iedere minuut nam de ongerustheid van Brand en Henderson toe, ofschoon er op het gelaat van Raffles niets te zien viel.

Even voor de trein zou vertrekken, wendde Raffles zich tot de stationschef met de vraag:

— Zoudt gij mij kunnen zeggen, mijnheer, of er sedert gistermiddag voor deze trein nog een andere naar San Francisco is vertrokken?

— Neen, mijnheer, tenminste als gij een losse locomotief geen trein wilt noemen, voegde de chef er lachend aan toe.

Raffles verbleekte en Brand onderdrukte ternauwernood een kreet van woede en teleurstelling.

— Er is dus een locomotief voor ons vertrokken? vroeg Raffles, die zich reeds weer beheerst had.

— Vannacht om twee uur.

— Zodat die machine ons ongeveer zes uur voor is?

— Zoals gij zegt, mijnheer.

Raffles beet zich op de lippen.

Toen bedankte hij de chef en de drie mannen stegen in hun coupé.

Het volgend ogenblik vertrok de trein, getrokken door een reusachtige locomotief en de reis van vier dagen was begonnen.

Raffles had op het achterbalcon van de harmonicawagen plaats genomen en keek in gedachten verdiept naar het voorbijschuivende landschap.

Brand, die zacht achter hem was komen staan, legde hem de hand op de schouder en vroeg:

— Geloof je, dat we erg verstandig gehandeld hebben?

— Wij zijn de grootste ezels onder de zon, Charles, antwoordde Raffles. Als het geluk met die vent is, dan zal hij juist aan die zes uren genoeg hebben om de claim aan te vragen.

— Misschien heeft hij al wel naar het registratiekantoor getelegrafeerd.

— Neen, dat is onmogelijk. Hij kan geen claim aanvragen, als hij niet zeer nauwkeurig de plek kan aanwijzen. Een paar meters te ver links of rechts zouden hem de ader doen missen. Hij moet die van te voren zoeken en afpalen, evenals wij zouden moeten doen, als wij nog op tijd komen.

— Geloof je dat dit mogelijk zal zijn?

— Misschien wel.

— Maar we kunnen de locomotief onmogelijk inhalen, die nu met Higgings voor ons uitrijdt.

— Als ten minste onderweg niet moet worden gestopt om ons voorbij te laten.

Gedurende de hele dag reed de trein met onverminderde snelheid door de staten van New York, Pennsylvania, en een gedeelte van Ohio.

In Cincinnati, dat zij de volgende dag omstreeks tien uur in de ochtend bereikten, vroeg Raffles om inlichtingen. Het bleek dat de locomotief nog steeds voor hen uit was.

In St. Louis ging het niet beter.

In deze stad, die zij de avond van de tweede dag om acht uur bereikten, verklaarde de stationschef, dat de locomotief vijf uur voor was.

Dat was wel een uur gewonnen, maar dat zou hen weinig helpen.

De derde dag bracht geen verandering.

Onafgebroken, en om de halve dag van locomotief verwisselend, raasde de trein dwars door Missouri en Kansas en steeds bleef de ellendige locomotief hen voor.

Op de morgen van de vierde dag bevond de trein zich in de buurt van Colorado.

De drie vrienden hielden zich weer op het achterbalcon van de trein op, om van het landschap te genieten.

— Je schijnt nog al in je humeur te zijn? kon Brand zich eindelijk niet weerhouden te vragen.

— Dat gaat vrijwel, antwoordde Raffles glimlachend.

— Mag men vragen waarom?

— O, zeker. Ik geloof dat ik vriend Higgings in handen heb.

— Hoe dat zo? riep Brand verrast uit.

— Wel, er bevindt zich in de trein een toestel voor draadloze telegrafie. Dat had ik veel eerder moeten benutten. Welnu, een half uur geleden heb ik naar de sheriff van Ford Lyon geseind, dat zich op de locomotief, die naar San Francisco moet, een gevaarlijk individu bevindt, die de machinist en de stoker heeft omgekocht om hem te helpen ontvluchten.

— Dat is prachtig gevonden, riep Brand uit. Maar zeg mij eens, wij moeten toch ook voorbij Ford Lyon. Wij zullen wel getuigenis moeten afleggen en de kerel zal ons aan de galg brengen.

— Geen nood, hernam Raffles koeltjes. Wij stappen in Ford Lyon zelf uit en leggen de rest van de weg te paard af.

Even voor de trein te Ford Lyon aankwam, boog Raffles zich uit het portier.

Op het perron zag hij de stationschef in gesprek gewikkeld met een man, die op de eerste blik aan zijn badge als een sheriff te herkennen was en op korte afstand daarvan Higgings, die met een vertrokken gelaat op een bank zat en bewaakt werd door twee sterke kerels, blijkbaar agenten van de sheriff.

— Alles is in orde, riep Raffles tot zijn beide vrienden. Wij stijgen aan de

linkerkant van het spoor uit en maken dat wij weg komen. Er staan daar juist enige lege wagens.

Nog voor de trein geheel stilstond, hadden de drie vrienden hun bagage bijeengegrepen en waren zij aan de verkeerde kant uit de trein gesprongen.

Zo snel hun benen hen dragen konden, renden zij over de rails naar een lege waggon en verborgen zich daarachter.

Raffles keek om zich heen.

Op enige afstand zag hij een kleine ranch liggen.

Hij wenkte zijn makkers hem te volgen en snelde er op toe.

De eigenaar van de ranch verkocht hen voor goed geld een drietal gezadeld paarden en binnen een kwartier reden de drie vrienden over de weg door de streek die de Amerikanen Public Land noemen.

— Zouden zij die Higgings lang genoeg vasthouden? vroeg Brand onder het rijden.

— O, ja, daar ben ik zeker van, antwoordde Raffles op geruststellende toon. Je begrijpt wel dat hij geen reden kan opgeven voor zijn zonderlinge daad een locomotief te huren. Men zal hem minstens zolang vasthouden totdat door de politie in New York ophelderingen zijn gegeven. En dat zal ook lang duren, want de vent is nauwelijks een paar uren nadat hij is aangekomen, weer vertrokken.

De reizigers reden bijna drie uren aan één stuk door op hun kleine paarden, die wel onvermoelbaar leken.

Toen hielden zij stil aan de oever van een rivier, waar zij hun knapzakken aanspraken en hun dorst lesten.

Nadat de paarden een uur hadden gerust, werd de reis voortgezet.

Omstreeks vier uur in de namiddag kregen de avonturiers de oever van de Red River in het gezicht.

Raffles slaakte een zucht van verlichting.

— Nu zijn wij bijna waar we wezen moeten, riep hij uit.

Nog een uur reden zij verder en toen werden de paarden ontzadeld en aan een boom gebonden.

Raffles haalde de situatietekening uit zijn zak en bestudeerde deze aandachtig.

Toen wierp hij een blik om zich heen en riep:

— Ik geloof dat ik daarginds het witte kruis zie, James, breng eens een paar van de spaden hier.

Henderson haalde uit de bagage een paar korte, brede spaden, die hij over zijn schouder legde.

Het drietal begaf zich naar het kruis en na enig meten en passen, had Raffles de plek gevonden, waar de goudader zich moest bevinden. Met koortsachtige haast en onder grote spanning werd na enige tijd inderdaad het begeerde erts bloot gelegd.

De drie mannen slaakten een kreet van voldoening.

Het gat werd dichtgeworpen, Henderson sneed een punt aan een zware tak en Raffles bevestigde een kaartje met zijn aangenomen naam aan de tak, die hij daarop in de grond stak.

— En nu naar het registratiebureau, riep hij uit.

De vrienden zadelden de paarden opnieuw, die genoegzaam waren uitgerust.

Zij stegen op en joegen in geforceerde galop naar 't dichtstbijzijnde stadje.

Zij moesten daartoe een gedeelte van dezelfde weg afleggen, langs welke zij gekomen waren.

Immer spoorde Raffles zijn makers tot grotere spoed aan. Hij vertrouwde de situatie niet en zijn voor gevoel bedroog hem niet. Ineens floten

de kogels hen om de oren. Hier viel niet te aarzelen. De drie vrienden trokken hun revolvers en vuurden terug. Een paar van hun achtervolgers beten in het zand en andere wendden de teugel en sloegen op de vlucht.

Maar drie hunner zetten de achtervolging voort, steeds uit hun revolvers vurend.

Toen bedacht Henderson zich niet langer. Hij bleef een weinig achter, nam zijn geweer van de schouder, hield het paard in, en mikte zorgvuldig.

Het schot klonk.

Een der kerels slaakte een rauwe gil, strekte beide armen omhoog en gleed van zijn paard, dat zonder ruitser voortholde.

De bandieten gaven de achtervolging op, stegen af en bogen zich over de zwaargewonde heen. Het was hun aanvoerder, Peter Higgings.

Henderson voegde zich weder bij zijn meester en weer renden zij gezamenlijk verder tot Raffles zijn paard inhield en verwonderd achter zich keek.

— Wij zijn alleen, riep hij uit.

— Ja, mylord, klonk de zware stem van Henderson. Ik meende te bemerken, dat het gezelschap van die heren u wat lastig was en daarom heb ik er maar een uit het zadel geschoten. Het was gelukkig net de baas.

Een uur later had het drietal de stad bereikt en geen kwartier daarna had Raffles een claim op de onbeheerde goudader genomen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE BULTENAAR

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. maand.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266